

núm. 3 / 2017

Freakciions

revista de narracions estranyes

Salvador Macip · Damià Bardera ·
Montse Castaño · Josep Masanas ·
Antoni Herrero · Jair Domínguez · Marc
Juera

FREAKCTIONS
Revista de narracions estranyes

Edició digital: maig 2019

© 2017, Salvador Macip – Damià Bardera – Montse Castaño – Josep Masanas – Antoni Herrero – Jair Domínguez – Marc Juera

© d'aquesta edició: 2019, ElBiblionauta

© de la il·lustració de portada: 2017, Carlos Acedo

© de les il·lustracions interiors: 2017, Rafa Villalón – Irina Casas – Anna Sanjuan– Judit Frigola

Disseny de coberta: ElBiblionauta

ISSN: 2462-3644

ELBIBLIONAUTA
www.elbiblionauta.com
elbiblionauta@gmail.com

Aquest llibre és per al teu gaudi personal. Res t'impedeix tornar a vendre'l ni compartir-lo amb altres persones, és clar, i no podem fer res per evitar-ho. No obstant això, si el llibre t'ha agradat, creus que val la pena i que l'autor ha de ser compensat recomana als teus amics que el comprin. Al cap i a la fi, no és que tingui un preu exageradament alt, oi?

CONTINGUTS

Editorial

El dia de la fi del món, de Salvador Macip

L'autoretrat, de Damià Bardera

Sota les magnòlies, de Montse Castaño

El mètode científic, de Josep Masanas

Desmantellament, de Antoni Herrero

L'onada, de Jair Domínguez

Terres mortes, de Marc Juera

Qui és qui

Títols publicats

EDITORIAL

Daniel Genís

Vinyeta: Judit Frigola

L'any 2015 va néixer l'almanac *El Biblionauta*, a partir de la pàgina web de literatura fantàstica del mateix nom. La idea responia a la voluntat del web de treballar per a la creació i la difusió dels gèneres fantàstics.

Es tractava d'una publicació que vam voler que fos en format digital per poder-la oferir gratuïtament als lectors i de periodicitat anual. Englobaria des d'articles, notícies, entrevistes i ressenyes fins a relats de gènere fantàstic. El denominador comú, però, era el color local: tot girava al voltant del que es feia a la província de Girona.

Amb els anys, els relats han anat cobrant rellevància per sobre de la resta de continguts de l'almanac, que han perdut la seva raó de ser en convertir-se el web en referent a escala nacional i no únicament local. Per això, a partir d'aquest 2019, la publicació passarà a ser exclusivament una revista especialitzada en la narrativa estranya (*freak*), entenent que és el terme que més s'ajusta al tipus de literatura que és objecte d'interès en el nostre espai a la xarxa.

En consonància, hem cregut que seria convenient (i d'interès als aficionats) reeditar tots els relats publicats fins ara en l'almanac *El Biblionauta* en el nou format de la revista *Freakcions*, molt més amè i adaptat als nous temps. L'esperit, però, segueix sent el mateix: publicar bons relats de ficció en una revista digital i oferir-los gratuïtament als nostres lectors.

En aquest número hi trobareu reeditats aquests relats, apareguts originalment en el núm. 3 de *El Biblionauta* (2017):

"El dia de la fi del món". Un relat de ciència-ficció distòpica del gran Salvador Macip que, sens dubte, ens transportarà a realitats no tan fictícies.

"L'autoretrat". Un relat molt breu i molt bellament escrit de Damià Bardera, amb ressonàncies a un clàssic del terror fantàstic que tots coneixereu, *El retrat de Dorian Gray*.

"Sota les magnòlies". Un relat llarg i molt ben tramet de Montse Castaño, en la mateixa línia d'homenatge als clàssics de l'anterior.

"El mètode científic". Un conte que l'any passat va guanyar el concurs de relats inspirats pel museu Darder, obra del banyolí Josep Masanas, i que apareix aquí publicat per primera vegada.

"Desmantellament". El debut literari d'Antoni Herrero, que ens regala un relat fet a base de fragments creuats sobre el tema dels viatges temporals.

"L'onada". Un text inclassificable d'un autor inclassificable, Jair Domínguez, recent guanyador del Premi Ictineu a millor novel·la fantàstica per *Perímetre*.

"Terres mortes". El relat guanyador de la primera edició del Premi de Narrativa curta de gènere fantàstic ciutat de Figueres, i que aquest any va recaure en Marc Juera.

Esperem que la proposta us sembli interessant i que gaudiu de la lectura d'aquesta revista tant com nosaltres hem gaudit fent-la.
Bon viatge i bona lectura.

EL DIA DE LA FI DEL MÓN

Salvador Macip

Il·lustració: Rafa Villalón

El dia de la fi del món feia sol. Era un d'aquells matins sense núvols i amb un cel que irradiava la mena de llum que converteix la gent en optimistes.

Però M no se'n sentia gens, d'optimista, quan va entrar al primer bar que va veure, es va seure al primer tamboret que va trobar lliure i va demanar el primer que li va passar pel cap. Només volia marxar d'aquell poble de mala mort com abans millor. Per desgràcia per la humanitat, això no seria possible.

Abans que el cambrer li pogués servir a M el tallat curt de cafè amb sacarina, S va obrir la porta i es va quedar glaçat. S sí que s'havia contagiats del bon rotllo que surava a l'ambient, però se li va passar de cop quan va veure M assegut al seu tamboret.

Feia més de trenta anys que S entrava cada matí a aquest bar, exactament a la mateixa hora, seia exactament al mateix lloc i demanava exactament el mateix. Avui no ho podia fer perquè M, un foraster, l'hi impedia. Això el va irritar moltíssim.

Es va acostar a M i li va dir just això: "aixeca't del meu tamboret perquè m'estàs irritant moltíssim".

El món s'hagués pogut salvar en aquell moment si M hagués deixat el tamboret a S o si S s'hagués assegut a qualsevol dels molts altres tamborets que estaven lliures. D'opcions en tenia un munt, aquest no era el problema. El problema era que S era conegut per la seva tossuderia. I com que M estava de mal humor perquè, per culpa d'aquest viatge de negocis, feia massa dies que no veia la família, no tenia cap ganes de cedir el seu lloc a ningú. Una combinació letal.

Es van aguantar la mirada una estona, com si s'estiguessin estudiant. En realitat, M estava pensant que se li refredava el cafè i S que si s'entretenia gaire més, faria tard. S'haguessin passat així una bona estona, esperant que l'altre fes el primer pas, si no fos perquè el cambrer es va adonar just llavors que S era allà i li va preguntar si volia el de sempre. S li va contestar que no es podia prendre el de sempre fins que aquell imbècil li tornés el seu lloc.

Imbècil. Va dir exactament "imbècil". Si alguna cosa no suportava M era que li diguessin que era imbècil.

M va reaccionar immediatament. Es va aixecar del tamboret i li va pegar un cop de puny a la cara a S que el va enviar rodolant a terra.

El bar va quedar en silenci. El cambrer mirava com S es fregava la barbeta, sense acabar d'entendre què havia passat. Els altres clients també el miraven. Fins i tot M el mirava, sorprès de la força de la seva investida. Li sabia una mica de greu. S s'ho mereixia, és clar. Era un arrogant i, a més, havia començat ell. Però de totes maneres, no se sentia orgullós de la seva reacció. M no es tenia per una persona violenta.

Així que va aixecar-se per oferir-li una mà a S. Però S la va rebutjar. Va incorporar-se d'una revolada, com volent demostrar que no li mancaven força i agilitat, i va clavar-li una sonora plantofada a la galta a M.

Si hagués quedat algun historiador després del desastre, sens dubte hagués conclòs que aquell havia estat el punt de no retorn. A partir d'aquest moment, el destí del món estava segellat.

Tant S com M van entendre que ara ja no es podien aturar. Havien d'obligar a l'altre a pagar cara la seva gosadia si volien sortir d'allà amb la dignitat intacta.

Com fan la majoria d'animals abans d'esbatussar-se, primer van intentar intimidar l'adversari. Van inflar els pits i van passejar-se d'un costat a l'altre, sense deixar de mirar-se, marcant el territori. Mentrestant anaven escridassant-se i insultant-se, que també és habitual en aquestes situacions.

En teoria, M tenia la partida perduda abans de començar. Estava en territori hostil. Era un visitant que s'encarava amb un veí de tota la vida. Encara que el tombés, no se n'escaparia d'una peça: els veïns li farien una cara nova per demostrar que aquesta mena d'actituds no estan permeses als de fora.

Però la sort de M (i la mala sort del món) va ser que S queia malament a molta gent. Tal com havia endevinat S, M era un arrogant insuportable. Així que, tot i que hi havia poca clientela al bar a aquella hora del matí, ràpidament es van formar dos bàndols. Un feia costat a S perquè, tot i ser un pesat, era el pesat local: cap desconegut tenia dret a inflar-li la cara, si de cas això ho havien de fer ells. L'altre va donar suport a M, potser perquè creien més en la justícia i la llibertat, que tots tenim els mateixos drets i que tothom ha de poder escollir el tamboret on es vol asseure, encara que sigui un estrany.

Els dos grups van intercanviar uns quants insults més per demostrar que anava de debò. Malgrat tot, ningú volia començar una batussa. Feia una dia massa maco per escalfar-se d'aquesta manera.

Però va succeir una cosa inesperada. A poc a poc van anar sortint a la superfície coses que feia anys que estaven macerant-se amagades. Vells odis immemorials entre famílies, amics que es retreien desaires que tothom creia oblidats, faltes de respecte sense cap mena d'importància. En el fons, la gent d'aquell poble no es portava gens bé, però eren tan ben educats que ho sabien dissimular amb elegància.

Ara ja no dissimulaven. Era com si haguessin donat permís per sortir a córrer a una colla de gossos que portessin una setmana tancats a la cleda: el rebombori era immens. I aviat es va descontrolar.

Algú va ser el primer en fer una trucada, i de seguida se n'hi van afegir uns quants més. Reforços. Al cap i a la fi, si estan insultant la família, és normal que vingui el cunyat a dir al seva. O l'oncle. O el cosí segon. En els llocs petits com aquell, tothom es coneix i tothom té un grau o altre de parentiu. En menys de deu minuts, el bar estava tan ple com els dies que hi havia partit de futbol i l'amo engegava la tele grossa.

Enmig d'aquesta gentada cada cop més nombrosa, S i M continuaven mirant-se fixament, com si no estiguessin pendents del que passava al seu voltant. Però ho estaven. I estaven també una mica espantats.

La situació se'ls havia escapat de les mans i no sabien com sortir-se'n. Era massa tard per fer veure que no passava res i tornar a les seves rutines. A M li hagués agradat poder-se prendre d'un sol glop el tallat, que ara ja deuria estar fred, i sortir rabent d'aquell poble de bojos. I a S no li hagués importat gens seure a un altre tamboret. Al cap i a la fi, tots eren iguals.

No se sap qui va donar el primer cop. Era inevitable. Tants cossos en un local tant petit, escridassant-se i gesticulant... al final alguna mà havia d'anar a parar a la cara d'algú, encara que fos involuntàriament.

Allò va ser com el tret de sortida. En pocs segons es va desfermar una baralla en la qual tothom repartia i rebia. El mobiliari del bar va quedar fet miques en els primers deu minuts i la sang brollava generosament.

Quan va arribar la policia, semblava com si hagués passat una estampida de búfals pel bell mig de la sala. I que els búfals encara estiguessin allà, atonyinant-se.

El caporal que manava el grup de tres agents de l'ordre havia passat mala nit. Potser si el dia abans no hagués descobert la seva dona fent-li el salt amb un company hagués dormit millor i no s'hagués aixecat de tanta mala lluna. Potser llavors el món encara s'hagués pogut salvar. Però aquell matí no estava per punyetes. Tenia un munt de frustracions acumulades i una colla de brètols que estaven demanant a crits que els donessin una lliçó de civisme.

El caporal va desenfundar la porra i va fer un senyal als seus tres companys, que van reproduir el gest amb fidelitat mil·limètrica. No els pagaven per qüestionar ordres, només per seguir-les. En un tres i no res, estaven repartint llenya cada vegada amb més violència, que enlloc de calmar les masses només feia que enardir-les més i més.

Mentre dins del bar la batalla campal començava a prendre proporcions èpiques, R anava cap a l'institut. Segurament el desastre s'hagués pogut evitar si els pares de R no li haguessin comprat un telèfon nou pel seu aniversari. Era d'aquells amb càmera de molts píxels i connexió ultraràpida a internet. En un moment del seu recorregut habitual, R va passar per davant del bar i va veure l'espectacular tumult a l'altra banda del vidre. Ràpidament, va treure el seu telèfon i va posar-se a gravar un vídeo, que va retransmetre en directe per una de les moltes xarxes socials a les quals s'havia apuntat per intentar lligar amb les noies de la classe. El fragment on es veia el caporal obrint-li el cap a l'amo del bar amb una sèrie de cops de porra expertament donats es va viralitzar a l'instant.

Deu minuts va tardar la unitat mòbil de la televisió regional a arribar a l'escena. Amb les càmeres van venir també un munt de curiosos dels pobles veïns que volien veure amb els seus ulls el que a internet ja s'anomenava La Batalla del Segle.

Els antiavalots van trigar una mica més perquè no se'ls engegava la furgoneta. Algú s'havia deixat un llum obert a dins quan havien sortit a fer unes maniobres d'entrenament el dia anterior i la bateria s'havia descarregat. Van tardar a trobar-ne una de nova, però al final van aconseguir sortir de l'estació.

Quan van arribar, els seus companys estaven en una situació compromesa. Les porres no els servien de gaire contra la pluja de restes de tamborets i taules que els queia a sobre. Incentivats per l'esperit gremial, els antiavalots van entrar al bar com si fossin un equip de rugbi corrent cap a la línia de gol.

Els bombers van aparèixer poc després, quan la lluita ja havia envaït el carrer i la munió de curiosos estava debatent si ficar-s'hi o no. Al cap i a la fi, els vídeos que els havien atret fins allà clarament demostraven que la policia estava usant una força desproporcionada contra la població civil. No era just. Els bombers van entendre que calia protegir els civils d'alguna manera i van desenroscar ràpidament les mànegues per veure si amb una bona ruixada aconseguien evitar que hi haguessin més ferits. Però abans que aconseguissin girar l'aixeta, es van veure xuclats a la contesa.

Els bombers i la policia d'aquella comarca feia temps que no se suportaven. Uns es queixaven que els altres rebien totes les subvencions de l'estat, mentre que ells havien de posar pedaços al seu quarter perquè no tenien diners per fer-hi les reparacions més bàsiques. I els altres es queixaven que els primers eren uns mimats que cobraven molt més per fer molt menys. No és d'estranyar, doncs, que quan es van trobar tots dos cossos aquell dia al mig del carrer, cadascun escollís espontàniament un costat oposat i es llancesin amb molta passió a repartir bufes i garrotades als seus enemics jurats.

En aquells moments ja ningú sabia perquè s'estava barallant ni a qui se suposava que havia de pegar. El centre del poble s'havia convertit en un tots contra tots en el qual finalment s'hi havien ficat curiosos, veïns, passavolants i fins i tot periodistes i agitadors professionals, que són personatges que tenen un sisè sentit per aquestes coses i sempre apareixen de sota les pedres quan algú s'estomaca.

L'alcalde mateix s'havia personat immediatament al lloc dels fets, però no havia tingut temps de fer el discurs apaivagador que havia preparat perquè, quan es disposava a engegar el megàfon, dalt d'una tarima improvisada que els seus homes li havien muntat a una distància prudencial del front, una llamborda ben dirigida va encertar-li la mandíbula i va acabar immediatament amb la seva prometedora carrera política.

Mentrestant, notícies de l'alçament popular que s'estava produint en el poble remot van arribar a oïdes del president del país. El President tampoc no havia passat gaire bona nit. L'úlcera l'estava empipant, potser perquè feia poc que s'havia destapat un cas de corrupció massiva que l'esquitxava més del que voldria. Si seguien estirant del fil, quedaria ben retratat. No tenia cap ganes d'acabar els seus dies a la presó, sobretot ara que s'havia assegurat una jubilació còmoda en un paradís fiscal, on els diners que havia escamotejat amb perícia (potser no amb tanta perícia com havia cregut) portaven anys criant interessos.

Content d'haver trobat un salvavides inesperat, va agafar un telèfon i va fer un parell de trucades d'urgència. El seu pla era enviar l'exèrcit a sufocar la revolta que s'estava gestant en la zona perifèrica del país. No li queia gens be, aquella gentussa. Eren tossuts de mena. A més, només feien que demanar. D'acord que eren una regió rica i treballadora, però no podien pas pretendre que els tractés d'una

manera diferent als altres. Tot el país tenia dret a gaudir dels diners que aquells egoistes generaven. I si l'obligaven a emprar la força per demostrar-los-ho, ho faria. No era pas un home que s'arrugava davant l'adversitat, ell. No seria pas culpa seva si responia proporcionadament quan el provocaven.

El President va somriure satisfet. No tan sols havia engegat una maniobra de distracció que evitaria que la gent li busqués les puces durant una temporada, sinó que també havia trobat una manera d'escarmentar d'una vegada aquells insolidaris recalcitrants. Estava segur que a partir d'aquell moment tot aniria millor al país.

Però el President, que tenia moltes virtuts però no la de la intel·ligència (ni la de l'estratègia), acabava de cometre un error monumental. Quan un destacament sencer de l'exèrcit va arribar aquella tarda al poble, marxant al mateix pas i flanquejats per una colla de tancs acabats d'estrenar, la gent estava ja una mica tipa de l'escaramussa. Tenien ganes d'anar cap a casa d'una vegada. Portaven massa hores atonyinant-se i tot plegat havia perdut el sentit.

Originalment s'havien format dos bàndols mal delimitats però, a mida que avançava el dia, les fronteres eren cada cop més difuses. Tant uns com altres estaven convençuts que tenien raó i que estaven lluitant per preservar la llibertat, la democràcia i el bé comú. Es cridaven que eren uns feixistes i que desistissin d'aquella bogeria irresponsable, que si no deixaven de fer l'animal no es restabliria mai l'ordre i seria culpa d'ells. Més enllà d'això, no podien argumentar gaire més. Fos com fos, tothom tenia una cosa clara: ells no serien els primers en rendir-se. Si de cas, que es rendissin els altres. Eren, sense cap mena de dubte, una gent molt tossuda.

L'arribada de l'exèrcit va ser el revulsiu que necessitaven. Què volien aquella gent, que venien a ficar els nassos en els seus assumptes? No en tenien cap dret: allò era un afer privat.

Com si algú hagués premut un botó, el poble es va aturar en sec en veure els soldats. La gent va començar a sortir de les barricades improvisades que havien construït al bell mig del carrer major, a mirar-se, a parlar. No: allò no estava gens bé. Una cosa era una brega amb pals i pedres, una altra que els professionals també hi volguessin participar.

No va caldre que ningú ho expressés amb paraules: sabien què havien de fer.

El que el President no havia tingut en compte (o, en la seva infinita estupidesa, potser havia oblidat) era que la riquesa d'aquella zona provenia de la seva capacitat de fabricar armes de primera categoria. Eren perfectes: no s'encallaven mai. Mataven tot el que havien de matar. El President les venia a preu d'or a altres governs i també als rebels que volien derrocar-los. Era un negoci rodó que s'ocupava de mantenir sempre a l'alça una bona porció del producte interior brut del país.

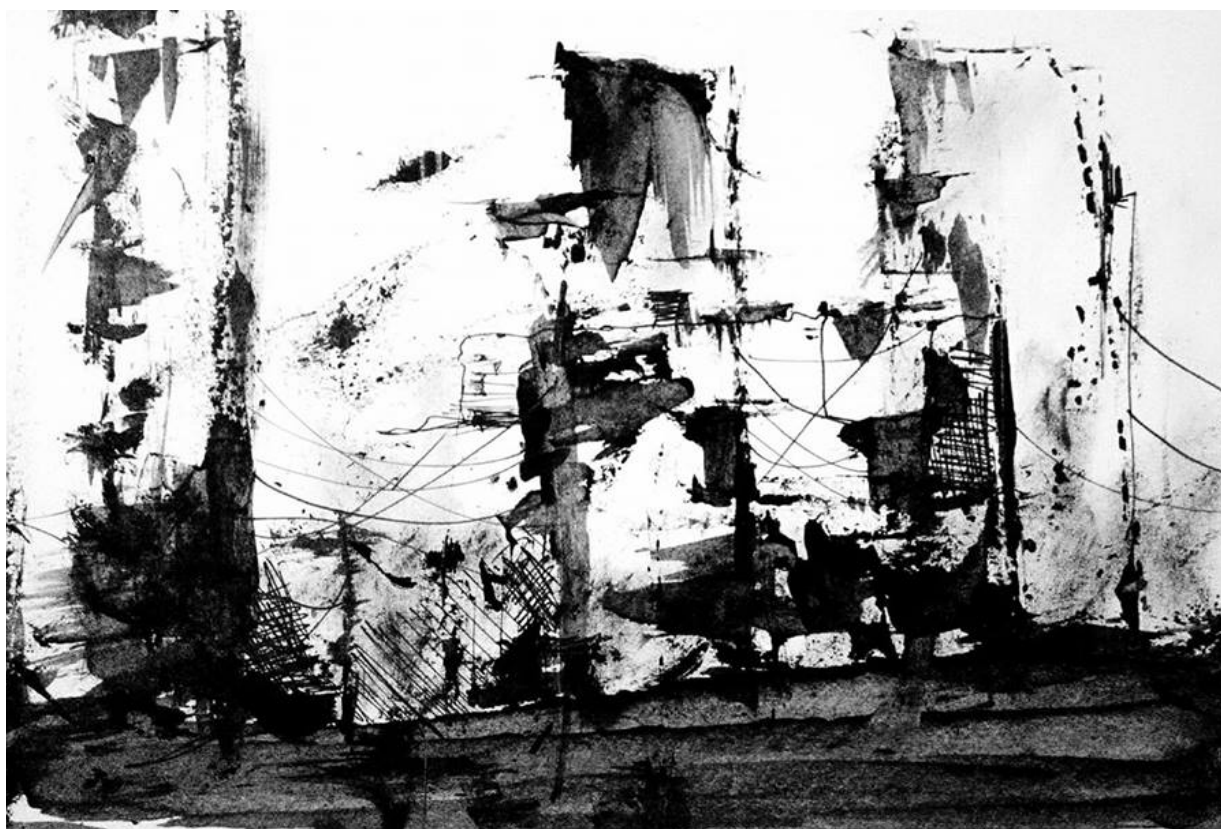
Abans que l'exèrcit hagués pres posicions per al que ells pensaven que seria un exercici breu i rutinari de demostració de poder, durant el qual possiblement ni s'haurien d'embrutar les botes, tot el poble estava armat fins les dents i preparats per rebre el que ara era l'enemic comú.

La conflagració va agafar proporcions bíbliques immediatament. Ni tan sols van parar durant la nit. Quan el dia de la fi del món es va acabar, encara ressonaven trets i canonades pels carrers del poble.

L'endemà va tornar a llevar-se assolellat, malgrat que el món ja estava dat i beneït. Només li quedava resoldre alguns formalismes.

El President, que encara no s'havia pogut prendre el primer cafè, no es creia les informacions que li enviava el comitè de crisi. Sota la protecció de la lluna nova, l'alçament s'havia convertit en una rebel·lió amb tots els ets i uts. Quan els altres pobles de la regió s'havien assabentat que l'exèrcit del President els havia envaït, ves a saber amb quins obscurs objectius, no havien dubtat ni un moment a córrer a ajudar els seus companys. Malgrat que normalment s'odiaven a mort entre ells, no podien permetre interferències dels creguts de la capital. Naturalment, abans de marxar al rescat, havien passat per la fàbrica d'armament més propera on s'havien apropiat del material necessari.

Els fusells, escopetes, bazuques, morters i llançafomes que sortien de les fàbriques de la zona eren d'última generació. Els de l'exèrcit, en canvi, havien vist temps millors. Com que el país feia molt de temps que no havia hagut de guerrear, el President havia preferit no invertir esforços en renovar-li l'arsenal. Era més productiu vendre tot el que produïen que no pas aprofitar-ne ni que fos una mica per abastir-se.

Aquest error tàctic, per altra banda imprevisible, li va costar car. Malgrat que l'exèrcit superava en número i experiència als vilatans, les guerrilles estaven molt més ben equipades. Sense oblidar la seva llegendària tossuderia, que sempre és un bon combustible per la màquina de guerra.

El President va creure que això només es podia resoldre enviant tot el contingent que estava disponible. Al llarg dels propers dies, més i més tropes arribaven a la regió, mentre que més i més partisans es llançaven a les muntanyes a preparar emboscades i massacrar qualsevol soldat que fos prou temerari per acostar-se'ls.

Com que era estiu i no hi havia gaire notícies interessants, les imatges de les topades arribaven immediatament a cada racó del món i es consumien amb fruïció vint-i-quatre hores al dia. Les simpaties es repartien entre els qui defenien les forces oficials, que argumentaven que la llei era a la seva banda, i els qui es deixaven seduir pel romanticisme dels qui tenien totes les de perdre en una lluita, malgrat tot, desigual. En el mateix país, això va fer aflorar sentiments soterrats a altres regions i, abans que s'acabés la setmana, el conflicte havia adquirit oficialment la categoria de guerra civil.

Els països veïns van condemnar immediatament aquest conflicte absurd i van emetre comunicats oficials que, en un to molt seriós i formal, demanaven al President que solucionés aquell desgavell amb prestesa. Com que la veritat era que aquell President traficant d'armes no queia gaire bé a ningú, alguns dels seus companys de feina no tenien cap mena de remordiment a l'hora de demanar-li que dimitís i deixés els rebels en pau. Altres, especialment els que li compraven més armes, li feien costat, ni que fos per una qüestió de pur interès: si cessava la inestabilitat a la regió, s'acabaria la producció d'armament i això podria ser una catàstrofe. D'aquesta manera, el món anava prenent posicions pel tram final de la seva existència.

Una altra cosa que semblava que ningú havia tingut en compte era que a la regió on el conflicte era més intens hi havia una concentració inusual de centrals nuclears. Proporcionaven la major part de l'energia del país, que sempre havia estat governat per individus amb poc interès per la salut del planeta i les virtuts de l'energia renovable. I també per individus que tenien especial mania als tossuts habitants de la regió fabricant d'armes, per això havien apilat les nuclears precisament allà, per tocar-los una mica la pera.

Quan algun assessor li ho va fer veure, el President va entendre que havia de donar l'ordre de protegir a qualsevol preu les centrals. No volia que se li quedés el país sense llum: havien de continuar produint passés el que passés, o si no sí que l'haurien feta grossa. Ràpidament, els generals van distribuir batallons als llocs clau. Els partisans van interpretar aquest moviment de tropes com una provocació barroera. Si els soldats defensaven amb tant d'interès aquells edificis era perquè tenien un valor estratègic important, fos quin fos. Es van convertir immediatament en objectius prioritaris.

Les batalles de les nuclears van ser cruentes. Al final no se sap si va ser un acte de sabotatge o de deixadesa, un accident o un efecte colateral de les confrontacions, però va acabar passant el que ningú s'esperava: el nucli d'un dels reactors de la central més vella va entrar en fusió i va iniciar una reacció en cadena que va es convertir en el pitjor desastre nuclear de la història.

Mentre la radioactivitat començava a campar lliurement per la regió, la confusió era total. Una de les fàbriques d'armament, assetjada per l'exèrcit, havia esclatat, i la terrible explosió gairebé s'havia sentit fins a la capital. Els observadors van començar a ajuntar les peces del trencaclosques i van arribar a la indefugible però errònia conclusió que algú els havia llançat una bomba de neutrons.

En el moment que el President va sentir l'informe dels experts, es va quedar pàl·lid. Qui els estava bombardejant? El país no tenia armes atòmiques, per tant l'atac havia vingut de fora. Va deduir que havien sigut els seus veïns del nord, que sempre els havien tingut tírria i que aquests dies no feien més que recolzar els rebels cada cop que feien una declaració. De seguida es va posar a fer trucades. Havia de reunir els seus aliats per respondre a aquest insult intolerable. Un atac tan gros sense provocació prèvia no podia tolerar-se.

Al llarg de la següent setmana, la confusió va anar augmentant i, a la vegada, es va globalitzar. El món es va dividir en tres bàndols. Els que feien costat al país "atacat", els que feien cas al país "atacant" i els equidistants que intentaven posar pau.

Per desgràcia, hi havia massa presidents amb ganes de prémer botons vermells. Sobretot un, que manava en un país petit i remot i que tenia la malsana intenció de fer-se veure, de comptar per alguna cosa entre els que remenaven les cireres. Va ser un dels que va alçar més la veu, amenaçant a tothom que no li volgués fer cas, prometent que buidaria tot l'arsenal atòmic a sobre de qui li faltés al respecte. Els altres presidents es reien d'ell, i això l'irritava encara més.

Tots es pensaven que l'altre s'aturaria abans, que ningú seria prou boig per donar l'ordre, que no s'atrevirien a anar tan lluny. Així anaven fent passes cap al precipici, una rere l'altre, per no quedar malament, perquè no es digués que s'havien acovardit, que no tenien prou nassos, tranquils i convençuts que ningú era tan burro per arribar al final, que ningú prendria mal en aquell joc planetari de la gallineta.

No se sap qui va ser el primer, però tant li fa. Les bombes atòmiques de veritat van començar a caure, primer un parell, després una dotzena, i al final a centenars. Ningú s'ho podia creure, però ja era massa tard per frenar una màquina que avançava amb massa inèrcia. Abans que s'adonessin que el desastre era irreparable, la vida al món es va extingir i el planeta va quedar erm i amb unes quantes esquerdes importants. El núvol radioactiu era tan gran que haurien de passar mil·lennis abans no brotessin de nou les plantes.

Si, unes setmanes abans de l'espetic final, M i S haguessin pogut veure com havia d'acabar la seva baralla absurda per un tamboret, potser s'haguessin aturat abans d'arribar a les mans.

O potser no. Els éssers humans eren realment molt burros.¹

---

¹ Gràcies a *Sombrero fallout* (Richard Brautigan, 1976) i els fets d'octubre del 2017 per la inspiració.

L'AUTORETRAT

Damià Bardera

Il·lustració: Anna Sanjuan

Els amors d'infància perduren. Em vaig enamorar de l'Àlicia quan només era un nen. Ella també era una nena, aleshores. Era una artista i va abandonar-me per culpa dels seus pares. Van anar a viure lluny, molt lluny, a l'estranger. Abans de marxar, va pintar un autoretrat i me'l va regalar, oli sobre tela, un primer pla del seu rostre angelical.

«Em reconeixeràs, quan ens tornem a veure...»

Era un regal ben especial. Me'n vaig adonar al cap d'un temps, quan el rostre de l'Àlicia va canviar de pentinat. D'ençà d'aleshores, m'hi fixava bé, de ben a prop. Cada dia hi havia algun petit canvi, algun detall gairebé imperceptible: el color de la pell, les galtes, els llavis, les pestanyes...

Al cap dels anys, tant el seu rostre com el meu havien canviat molt, ja no tenien res a veure amb aquelles cares infantils i lluminoses. Però encara n'estava enamorat. Molt enamorat. No hi havia cap dona que em fes el pes. Conservava l'esperança de tornar-la a veure, casar-nos, viatjar junts, tenir fills...

Poc abans de fer-ne quaranta i perdre definitivament l'esperança, la vaig retrobar. Al tren. Un dia de cada dia. Era divorciada, tenia tres criatures –de dos homes diferents– i treballava de caixa en un supermercat. «Encara pintes?», li vaig preguntar. No em va tornar contesta i no vaig insistir-hi.

L'endemà mateix s'instal·lava a casa, amb els seus tres fills —setze anys, deu i vuit— i dos gossos pequinesos que només d'obrir-los la porta ja em van llepar les sabates de mudar i els mitjons de rombes. Un encant. Vaig embalar el seu autoretrat —s'estimava més mirar-se al mirall— i vaig guardar-lo a les golfes, enmig d'andròmines velles i paquets de totes les mides. I ens vam casar. Però no vam tenir fills. Immediatament després del viatge de noces, em vaig fer la vasectomia.

Ni la insolència dels tres nens ni les constants pixarades dels pequinesos per tots els racons de la casa van fer que me'n desenamorés. Era feliç. Només tenia ulls per ella. Cada dia, de bon matí, quan l'Àlícia encara dormia i no s'havia empastifat el rostre de maquillatge, em fixava en tots els detalls: les orelles, els llavis, el nas, les arrugues, les celles, les galtes... M'hi fixava tant, que vaig oblidar del tot l'autoretrat que havia observat dia sí, dia també, durant una bona colla d'anys.

Un matí que estava sol a casa, remenant per les golfes, vaig ensopegar-hi. Em va fer tanta il·lusió retrobar-lo, que de seguida vaig enretirar-ne el plàstic i la pols que el cobrien. Me'l vaig mirar i remirar una bona estona, del tot desconcertat d'observar un rostre que no m'era familiar. Per sort, el soroll estrident del timbre va fer que sortís de l'estat de perplexitat en què em trobava. Vaig tornar a embalar el quadre cuita-corrents i vaig baixar a mirar per l'espill de la porta. Era l'Àlícia, que tornava del metge i s'havia deixat les claus de casa.

SOTA LES MAGNÒLIES

Montse Castaño

Il·lustració: Irina Casas

Plana de Cheshire, dimecres, 5 de setembre 1972 Gravació 1

"Són exactament les... un quart de vuit del vespre. Comença a fosquejar. La Cristine tenia raó, els rellotges de polsera són més pràctics. Odio que tingui raó. Però no em podrà negar mai que els rellotges de butxaca són fantàstics. Un Fill Elgin de 1912. L'avi Conrad estaria content que el conservés. Constato que la gravadora funciona. Botonet en "on" i llumeta verda intermitent. Edifici victorià a la vista. Destaca, impactant, en la planúria envellutada, emmarcat pels núvols amenaçadors que viatgen d'est a oest, ràpidament (d'est a oest? Sí, d'est a oest). Bon inici. Definitivament, les fotografies no li fan justícia. A l'ambient percebo cert aroma d'humitat, de terra molla, que vindria a desmentir les notícies sobre el temps a la ràdio. Se m'entelen les ulleres amb l'alè. Fa fred i està a punt de ploure. Nota: Algun dia investigaré sobre l'índex d'encerts en meteorologia (ciència o bruixeria o... presa de pèl? És ciència! Buff... Si em sentís Aristòtil!) En mitja hora, aproximadament, seré a les portes de l'edifici. Torno a repassar el pla. Betlam es caracteritza per no ser excessivament amable amb els periodistes. De fet, Betlam es caracteritza per no ser excessivament amable amb ningú i menys amb els intrusos. Així doncs... Estratègia? Introduir-me a l'interior aprofitant l'entrada de servei, coincidint amb l'arribada del camió de la bugaderia. Trillat? Potser sí. Quan acabi tot això i em faci amb el Pulitzer, llavors... Szszszzshfuffuf... Cony de gravadora! Reconfortant: Porto piles de recanvi. Tinc els dits glaçats. M'he deixat els guants al Morris, amagat al revolt, a mitja hora de camí. Tant se val... No sé fer res amb guants. Tinc els peus entumits i humitat fins al moll de l'os. Aquest roure no protegeix una merda. Això no està pagat... A la tornada he de parlar amb el Míster. Abandono el roure. Cagum la p... se m'ha adormit un peu."

Plana de Cheshire, dimecres, 5 de setembre 1972. Gravació 2

"Edifici a la vista, a 100 metres. Encara el trobo més imponent i, fins i tot, amb un aire sinistre, molt en sintonia amb els rumors que l'envolten. Però no, no sóc un covard. És clar que hi entraré! Vaig voler encarregar-me de l'article i ho faré! L'hemeroteca n'era plena d'articles que algú, convenientment, es va encarregar d'esborrar. El món ha de saber què passa realment a Betlam. Façana de maó vist a dos colors, entrada principal senyorial, suposo que en el seu moment devia ser un edifici de la noblesa o semblant, tristament reconvertit en hospital psiquiàtric. Sembla un gegant tocat de mort en plena terra baixa al sud dels Penins. Bon títol: Al Sud dels Penins. La Sarah estaria orgullosa. La Sarah... Déu meu, Sarah... Necessito

fer això. He de tirar endavant. He de tirar endavant... Comença a ploure (collons de previsió!) Objectiu: Visualitzar furgoneta del Cheshire Laundry Services i intentar trobar l'escletxa que em permeti accedir a l'edifici, sense ser vist. Aquí no tinc aixopluc. Deixo els matolls. Guardo la gravadora. Si em quedo sense material, aquell energumen em fotrà al carrer. *No em faci triar Sr. Middleton entre vostè i la gravadora.* Sembla que el sento. Cony d'home!”

Betlam – Hospital Psiquiàtric, dimecres, 5 de setembre 1972. Gravació 3

“Sóc a dins. Ningú ha detectat la meva presència. Davant meu, un passadís etern de terra enrajolat i un silenci tan dens que fa mitja por. Si en algun moment puc fer servir l'oxímoron “un silenci ensordidor”, és ara i aquí. Temps enrere, les rajoles en blanc i negre devien lluir sota les llums d'alguna làmpada majestuosa ara substituïda per fluorescents. Pampalluguegen impersonals. M'alerten? No ho sé... Fot mitja basarda, tot plegat. A banda i banda, endevino més que veig portes amb petites obertures de barrots. Portes metàl·liques, pel que sembla infranquejables, d'un verd fred rovellat i escantellat. Presons minúscules que regalimen desesperes. Uff... Sento esgarriances. De sobte, em sembla escoltar gemecs i percebo mirades vidrioses clavades al clatell, com dagues. No puc auto suggestionar-me amb el que s'explica de Betlam però, aquí i ara, entenc que tot pugui ser cert. Em giro de sobte i el fluorescent riu, sinistre. No aconsegueixo regularitzar la respiració. Començo a pensar que ha estat una mala idea acceptar el collons d'article”.

Betlam – Hospital Psiquiàtric, dimecres, 5 de setembre 1972. Gravació 4

“Continuo avançant, submergit dins les tenebres d'aquest edifici grandios, fred, de sostres alts, i passadissos eterns. De tant en tant, un crit esgarriós em posa la pell de gallina. El sento allà, al fons, lluny, un crit angoixant, suplicant, un crit dolorós. Déu, no podria aguantar aquí ni un dia! Avanço lentament pel passadís obscur, amb la roba enganxada al cos. La suor em regalima pel coll i sento el batec del cor a les temples. El serrell se m'enganxa al front i l'enretiro amb el dors de la mà. M'he de tallar el cabell. M'atanso a la primera porta que trobo a les palpentes. És oberta. Enfoco amb la llanterna un matalàs brut, tacat de substàncies acolorides d'un cromàtic inquietant, sobre una estructura metàl·lica rovellada i el que sembla un orinal. L'olor àcida m'ofèn. Del llit pengen dues cadenes curtes i em retorço inconscientment les mans contra els canells. Pobre de l'ànima que l'habiti. Increpo amb la mirada les parets mudes, encrostades, amb panxes boterudes d'arrebossat esquerdat. I el silenci em parla, ensordidor, de nou. El silenci em crida i jo aparto la mirada de les seves paraules reveladores. Feridores. M'apropro als peus del llit i prenc la vella cartolina esgrogueïda que penja mig esquinçada. No tinc prou llum per fer una fotografia. Llegeixo: *Pacient 54000231- Paul Mars – Data naixement 13-07-1930 –*

Diagnòstic: Trastorn de personalitat múltiple amb brots d'esquizofrènia paranoide – Ingrés 18-10-1960 – Grau perillositat 8. Personalitat primària: Depressiva. Personalitats detectades en psicoanàlisi: 11. Manifestacions clíniques: Depressió, tendència autodestructiva, agressivitat, epilèpsia, alcoholisme. Recomanacions: Teràpia psicoanalítica amb valoració possible teràpia electroxoc, Sedació. Medicació: Amitriptilina 150 mg/dia, en dues tomes – Metromato 1,2 g/dia administrats en tres tomes de 400 mg. Responsable: Dr. Snauzer. Buff... Pobre desgraciat. Dotze anys tancat entre aquestes quatre parets? Sento veus i passes que s'apropen. He de sortir d'aquí. No hi ha lloc per amagar-me. Sota el llit? Es massa baix! Merda! Estic hiperventilant. S'apropen. La porta grinyola. Són aquí. “Sr.... Sr.... Mars? Fa mooolta estona que el busquem per tot l'hospital. El Dr. Snauzer estava molt preocupat per vostè. Ja sap que té molta cura dels seus pacients. Sr. Mars? No, no, disculpi. Middleton, David Middleton, per servir-la. Però escolti, jo no... Miri, ja sé no he utilitzat la forma més ortodoxa per accedir a l'edifici Sra.. Sra.. Dra. Brown, Doctora de planta. Dra. Brown, ara ho veig a la identificació, sí. Bonic cabell. Un to ben poc usual, caram. Un vermell preciós. Miri, de veritat que ho sento. Sóc en David Middleton. Treballo per... per l'Esquire Magazine i no pretenia... Sr. Jong, la seva primera pràctica, serà amb el Sr. Mars. El pot subjectar? Què fa?? Escolti, escolti un moment... Jo no sóc el Sr. Mars! Exigeixo parlar amb el director del centre, escolti... El Dr. Snauzer, diu? Un moment. Qui és el Sr. Paul Mars? No, escolti, escolti... Però què li han fet al Sr. Mars, perquè no és al seu llit. No, esperi, què porta a la mà? Què és això? Aaahhh!! Què m'ha injectat? Què m'ha injectat? Qu..è m'ha.. inject... Sr.Jong, porti'l a la planta 2, habitació 26. Reculli les seves pertinences. Etiqueti-les i reservi-les segons protocol. Què és això? Una gravadora?”

Betlam – Hospital Psiquiàtric, dimecres, 10 de setembre 1972. Habitació 26 Planta 2

“Oh, Déu... No puc moure ni un múscul... No sé quant temps ha passat... *Fuig!* Cristine? No puc, Cristine. Em sento tan dèbil. Aquesta finestra minúscula amb vidres bruts no deixa entrar la llum de l'exterior i la habitació és ben fosca o sóc jo que no m'hi veig? Perdo la noció del temps. Un altre crit esgarriós fa que se m'encongeixi el cor. Tot i que ja no crec que se'm pugui encongir més. Descansaré un xic. Sí... Estic molt cansat, molt, molt, molt cansat... *No dormis, fuig!!!* El cos em pesa i em costa mantenir la consciència. Estic lligat. Cristine! M'han lligat al llit! Estic lligat de mans i peus i tinc una via al braç. Què és això? On sóc... on sóc... on sóc? He de calmar-me. Déu! He de calmar-me. On és la meua roba! Ho recordo... Dra. Broooooowwnnn!!! Torni'm la meua roba!!! Tregui'm aquesta bata!! Cristine, ajuda'm! Intenta... Intentaré desfer-me'n. Sí, sí... ho aconseguiré... *Fuig! De pressa!* Ja gairebé ho tinc, Cristine, ja gairebé ho tinc... No, no ho tinc... Estic cansat... les parpelles se'm tanquen. Això és una confusió, és una confusió... Jo no... Jo no sóc el Sr. Mars! Qui és el Sr. Mars? Jo sóc, jo sóc... Un moment. Qui és vostè? Dra. Brown? Sí, recordo el seu cabell roig. Sí. Dra Brown, què em fa? Què m'està inject...? No, no... escolti... escolti... esc...

Betlam – Hospital Psiquiàtric, dimecres, 12 de setembre 1972.
Habitació 26 – planta 2

“Em sento dèbil... Avanço entre laberints, poblats d'imatges difuses que s'acosten i s'allunyen. Percebo la porta que s'obre. Una llitera s'apropa. Aguanto la respiració. El zelador no em mira, indiferent a la meva presència. M'ignora... Busco la mirada de l'home mig despullat que s'encongeix mentre es deixa transportar, lax, amb la mirada perduda a l'infinit i la boca oberta, com una cova profunda de la qual regalima un líquid escumós, sanguinolent... Sr. Mars? Em giro al llit, mitjanament, amb el canells lligats a la barana. Boquejo, mig incorporat, com un peix fora de l'aigua però no aconsegueixo articular cap paraula congruent. Lentament, el zelador desapareix rere la porta. La suor em regalima per les temples, per les que em corre un cavall desbocat. Calma, calma, calma... Em moc sigil·lós, tremolós, dins aquesta foscor aterridora que m'emboira el cervell. Estic cansat. Algú s'apropa i altre cop em pren el braç. Incongruent, torno a boquejar. No noto l'agulla que se m'enfonsa a la pell. La realitat se'm desdibuixa. No hi ha dolor. Intento buscar respostes a les faccions difuminades, però els ulls se'm tanquen. Sento els gemecs indesxifrables del meu company de cel·la. La foscor torna, un cop més.”

Betlam – Hospital Psiquiàtric, dimecres, 15 de setembre 1972.
Habitació 26 – planta 2

“Obro la boca, seca, i se'm trenquen els llavis, soldats per saliva resseca que em regalima pel camí de la galta fins al coixí, humit de suor. El coll entumit es nega a moure's i se'm claven estelles de llum als ulls dins aquesta foscor que, poc a poc, s'ha anat convertint en dia. Dins el somni induït, he recorregut els passadissos eterns, palpant els contorns amb els dits. He ensumat l'interior de les cel·les. L'ensumo i tremolo amarat del terror que percebo, Cristine. Mentre avanço em sembla dilucidar una realitat desdibuixada, farcida de braços famolencs, ossuts rematats per mans crispades, que obertes cap a mi, em demanen... clemència? *No hi ha clemència! Tornes a tenir-les? Qui era aquest cop? Qui et parla, David? Ella?* Poc a poc m'acostumo a la foscor. A l'interior de les cel·les, una escaleta de llum del matí que no arrenca delimita els contorns, esquitxant la realitat de clarobscur, reflex convex dels clarobscur de les ànimes que pul·lulen pels passadissos, disperses, com jo, en un anar i venir etern. No puc fugir! *Intenta-ho!* No puc fugir, Cristine! Estic lligat! Lligat, Cristine! És que no m'entens? Em miro els peus descalços, sobre el llit. Desvio la vista a l'enrajolat i descobreixo la sang que poc a poc cobreix el terra, brillant, sota el pampallugueig intermitent del fluorescent, que ha retornat, sinistre. *Et mataran! Si no fuges d'aquí, et mataran!* Em desfaig de les mans que se m'arrapen al cos, suat, palpitant, terroritzat... Miro el terra. La sang ja no brolla. Els batecs del meu cor inunden l'habitació, que s'acaba, fosca, allà al fons. Betlam presó de pobres infeliços. *Amen.* La porta s'obre, lentament, grinyolant, davant meu, i em reincorpo amb els canells ferits, encara lligats. Silenci. Aguanto la respiració, amb l'alè congelat al fons dels meus pulmons.

Sento passes febles, molt febles, que s'acosten i apareix davant meu. Sarah!!! *Sarah?* Sí, Cristine, és ella, amb els braços estesos cap a mi, amb la mateixa camisola brodada, sedosa, rosada... Un calfred sacseja la meva columna i em fa estremir. És ella, Cristine! És morta! Calla, calla, calla mala bèstia!! Marxa, no et vull sentir més. No et vull sentir més. No et vull sentir més... *No somiquis!* T'ho deia sempre la mare. *No ho recordes? David, no ploris* —feia—, *amb aquella veneta de fleuma. No parlis així de la mare! Només les nenes ploren, David, tu ets un nen molt valent, David, vine amb la mare, David...* Ja no t'escolto, Cristine. No puc deixar de mirar-la, és tan bella, la Sarah. Què t'han fet? Què t'han fet, amor meu! Els seus ulls són conquès translúcides i els seus cabells, negres com les tenebres, voleien al so d'un vent sobtat, inexistent. S'allunya etèria. No marxis. S'atura. Es gira lentament i s'apropa. S'arrauleix al matalàs, imprimint les seves formes al costat de les meves, com havia estat sempre. Els seus ulls m'acusen. Jo t'estimava, Sarah. No va ser culpa meva, Sarah! Jo no volia!! Veus llunyanes m'escribassen i els braços famolencs, esporuguits, retornen. Em mira, de molt a prop, vençuda, riallera amb els ulls ara plens de promeses deleroses. Les seves promeses... *No és real, David! Oblida-la! Ja et va fer prou mal, David!* No puc, Cristine. Tu i la mare mai la vàreu estimar. Però jo, jo... És ella. No puc deixar-la aquí. Va ser culpa teva, Cristine! *S'ho mereixia, David. Saps que s'ho mereixia.* Calla! Calla! Calla! *Era una meuca!* Calla!!! La meva Sarah! No ho diguis mai més, això! La meva Sarah... Els seus llavis murmuren paraules inintel·ligibles. M'apropo i l'aroma dolç del seu cos m'envaeix i em transporta, com ha fet sempre. Déu, com desitjo abraçar-te, Sarah. Com desitjo tornar a fer-te meva. Recordes, amor meu? Sabia que et trobaria, algun dia, que tornaries a mi... On vas, Sarah? No marxis! Sarah! Sr. Mars! Sr. Mars. Sarah queda't amb mi, Sarah! *Sr. Mars!! Charles, té una crisi, ves a buscar reforços?*

Betlam – Hospital Psiquiàtric, dimecres, 18 de setembre 1972. Habitació 26 – planta 2

“Tinc els llavis esquarterats i la boca seca. Un sabor metàl·lic em brolla de les genives i la gola em crema. Les gotes de suor em regalimen pel front. Noto el seu efecte salat dins els ulls que m'enterboleix la visió. Sento el matalàs sota la pell. Brut. Moll. I una pudor nauseabunda m'envaeix. Pixats? Tinc la sensació d'haver estat aquí abans, en un déjà vu constant que em desorienta. Els límits de l'estança es distorsionen en un fluctuant anar i venir de parets que m'atterra. I se m'acliquen els ulls incapaços d'aguantar el pes de les parpelles. Sarah... La meva Sarah! Tornes a ser aquí, tan bella... Intento acaronar el teu cos eteri i te'm desfàs a les mans, i t'apropes i t'allunyes al ritme d'aquesta habitació que es deforma i es redreça, sota la intermitència malaltissa dels fluorescents. Per què, Sarah? Per què? Jo t'estimava... Déu, com t'estimava! I ara tornes a ser aquí... Què tenia ell que no tingués jo, Sarah! *Diners, germanet! Tenia molts diners i un gran cotxe i nits de festa! Totes les que tu et passaves a la redacció!* *Aquella meuca...* Cristine! No et permeto que parlis així d'ella! Sento arcades. El vòmit agre pugna per obrir-se camí entre les parets resseques de la meva gola. M'incorporo i el líquid ambarí, de fel i saliva, m'esclata a la boca i s'estampa contra el terra, esquitxant l'enrajolat. Tanco els ulls i el malson torna. I te m'apropes en aquest vaivé

ondulant i torno a flairar la dolçor del teu cos... *Allunya-te'n del record! Deixa-ho enrere, David! Et destruirà!* No puc, Cristine. Ella és aquí... que no la veus? Tanco els ulls i torno a ser a casa. Sóc a casa, Sarah! He tornat de la feina. Què fas llevada? És molt tard. Fas mala cara... Per què portes l'abric? Que tens fred? Què vol dir que marxes? Què vol dir que em deixes? Enamorada? Qui és ell? El cervell em retronja a les temples. Torno a sentir la meua veu desmesurada, amenaçant-te i veig el teu cos tremolós apropar-se a la finestra i no puc deixar de mirar el teu ventre i els teus ulls, desafiants, defensant el seu fruit. Per què, Sarah? Jo t'estimava... Cristina, apartat de la Sarah! No t'apropis a la finestra, no Sarah!

Cristine, apartat de la Sarah! La finestra és oberta, Sarah! No tinguis por, no, no, no et vol fer mal. Cristine deixa-la. Cristine!!!! *Vàrem fer el que havíem de fer, David. Sempre descansarà allà, sota les magnòlies. Sempre serà amb nosaltres. Mai no t'abandonarà, la Sarah...* Em miro les mans brutes de terra fosca, i recorro el jardí florit, al primer foscant, i et percebo palpitant en cada flor de magnòlia. Ets meua. Sempre seràs meua, Sarah... Sento els canells lliures i em llevo d'aquest llit en el que he estat pres. I et segueixo, Sarah. On em portes? Sarah, no corris. M'agrada el teu cos fràgil, envoltada d'aquest teixit vaporós que realça la teua figura descalça. Sento l'aroma dels teus cabells negres com les tenebres i el flaire... On vas? Et segueixo pels passadissos, i te m'amagues, i et trobo i em mires riallera, sensual, provocadora... *Vine*, em dius i la teua veu em cala fins a l'ànima i et segueixo, escales amunt, amunt, amunt...

No pot fugir, Dr. Snauzer. He donat ordre de tancar tots els accessos. No escaparà de la planta. No, és clar que no calia lligar-lo. El teníem sedat, segons les seves indicacions, doctor. No esperàvem una reacció psicoactiva tan extrema. No, no escaparà.

Sarah, no corris tant, no puc seguir-te... On em portes, amor meu? Ja et veig, vora el finestral, amb aquest teu vestit vaporós i el teu cos nu, desitjat, somiat... Obres la finestra i entra la llum d'un sol tènue, el sol de mitja tarda que il·lumina el nostre jardí abans de perdre's rere les muntanyes. *Vine... Vinc, Sarah... No hi vagis! No t'ha estimat mai la Sarah! Queda't amb mi... Deixa'm, Cristine!* La brisa lleugera m'acaronava la pell, i deixo que el sol m'escalfi el cos. A l'ampit de la finestra em sento lleuger, eteri... M'acarones i persegueixo els teus dits i m'atrapa la teua mirada delerosa i m'enfonso en les teves promeses i sento el cos, alleugerit, volant lliure al teu costat, per fi... No hi ha dolor i... vinc, Sarah.

* * *

—És tot el que tenim, capità —digué el Dr. Snauzer, apropant-li els documents— el seu historial i l'informe mèdic.

—Trastorn de personalitat múltiple amb brots d'esquizofrènia paranoide. Pèrdua de contacte amb la realitat, idees delirants relatives a persecucions imaginàries, al·lucinacions de tipus auditius, visions, tendència al suïcidi...

El capità Wallis guardà els documents a la cartera i enretirà la cadira.

—Una pena. En algun moment del tractament, fins i tot havíem pensat que una recuperació real i integració social seria possible —Continuà el Dr. Snauzer—. Paul Mars, el va criar l'àvia materna, després que la seva família morís en un incendi. Va perdre el pare, la mare i la seva germana bessona, la Cristine, amb prou feines 9 anys. Una tragèdia. Tot i això, va ser un alumne destacat al Eton College. Quan l'àvia va morir, ell va marxar als Estats Units. Allà va conèixer la Sarah Main. Una dona bellíssima, pel que diuen. Es van casar i, al cap de poc temps, ella el va abandonar. Ell no es va recuperar mai. Creiem que la suma d'aquest seguit de desgràcies que han marcat la seva vida, sens dubte, han contribuït al desenvolupament d'aquesta malaltia. A banda de la predisposició genètica, una situació vital com la viscuda, pot derivar en aquests episodis. No és nou.

—Sabem per què el va abandonar, la Sarah? —va preguntar el capità Wallis.

—No —Va negar amb el cap el Dr. Snauzer— Diuen que tenia un amant, però ja sap el que passa als pobles petits. Rumors. Va deixar una nota i va desaparèixer —el doctor féu un gest d'impotència— Bé, si em disculpen tinc una visita d'aquí a 10 minuts —digué consultant el rellotge que duia a la butxaca de l'armilla— Els hauré de deixar.

—Caram, fantàstic aquest rellotge de butxaca si m'ho permet, doctor —exclamà el capità

—Una autèntica joia de família. Un Fill Elgin de principis de segle, amb molt valor sentimental. Un rellotge molt especial, sí —féu el doctor guardant el rellotge de nou a la butxaca.

—Gràcies, doctor. Ha estat molt amable. M'emporto els documents. Potser necessitaré algun altre testimoni, però el cas és ben clar.

—A la seva disposició, capità Wallis. Aquí em trobarà.

El sergent O'connor s'enretirà de la finestra. Des de la seva posició, quedava a la vista, amb cert aire sinistre, la petita capella i el cementiri d'estil victorià amb tombes envoltades de vegetació, on el vell jardiner treballava des de feia estona. Enretirava amb una paciència infinita les fulles seques, les males herbes i les arrels que, cobrint les làpides de pedra, s'entossudien a manllevar la identitat del difunt, ofegant amb la seva frondositat noms, epitafis, dates... De genolls a terra, amb la petita podadora de mà i un raspallet, el vell jardiner netejava una tomba especialment envaïda per una heura insistent. Lentament, el nom repicat a la pedra es féu visible i sota el nom, aparegueren també les dates que acotaven l'existència terrenal del que avui eren, simplement, unes tristes despulles. *Paul Mars, 13-Juliol-1930 19-Abril-1965*. 35 anys, pensà el jardiner, i 7 anys sota terra... Es llevà, i gratant-se el cabell, es disposà a recollir amb el rascló les herbes i les diposità en el carretó, amb què enfilà el camí que envoltava el cementiri. El sol queia rere les muntanyes i l'ombra allargada de l'home es reflectia sobre la terra humida.

Era negre nit quan el Capità Wallis i el sergent O'Connor abandonaren Betlam. Els focus del vehicle policial il·luminaven una carretera de terra, dibuixada de revolts, amb basses recents que lentament els allunyava de l'imponent edifici.

—Vaja, veig que ja s'han endut el vehicle! —digué el sergent, davant la mirada interrogant del capità— Res, un Morris platejat. Dimecres hi era i avui quan hem arribat també. He pensat que potser es tractava d'un vehicle abandonat i he donat avís.

El sergent, després d'escoltar algunes interferències, es comunicà per ràdio amb control central.

—Aquí CP524 a control, em rebeu? CP524 a control. Canvi

—Aquí control, endavant CP524. Canvi

—Mike, anul·la l'ordre sobre possible vehicle abandonat a la C230 de Cheshire. Veig que ja l'han retirat. Canvi

—Sí, sergent, acabo de tancar l'expedient. M'han comunicat de l'agència que ja han retornat el vehicle. Era a nom d'un tal Middleton, David... Sí, David Middleton. Finalment, es veu que l'ha retornat la Sra. Middleton, una pèl-roja espectacular pel que m'ha dit! Canvi

A l'altra banda es sentí un riure sufocat.

—Cas tancat, Mike. Canvi i fora

—Definitivament, aquest vailet, en Mike, necessita una xicota! —sentencià el capità Wallis, somrient.

EL MÈTODE CIENTÍFIC²

Josep Masanas

Ara la meua pregunta és més clara que mai: "quan feia que hi era?" Fa dies que jugo amb la idea. M'imagino que del miler de preguntes que em passen pel cap me'n deixen escollir una, els ho pregunto a cau d'orella i, —oh Déu meu—, n'obting una resposta.

Sempre he estat molt observador. Tots els meus companys de classe, amics seria agosarat, repetien el ritual d'anar a veure les parts baixes del nostre estimat boiximà. Jo no. Jo observava. Em deixava delir per la història de la lleona i la seva gossa. Fins i tot m'imaginava les olors que deuriem embolcallar l'ambient dels primers laboratoris del mestre Darder.

La visita anual de l'escola em servia per alimentar la meua vocació científica. Tenir un museu tan excepcional a la nostra ciutat i visitar-lo com aquell qui va a mercat m'omplia el cap de possibilitats. Tot i així no gosava pensar en cap professió que em pogués satisfer les meves ànsies de coneixement i experimentació, almenys res que pogués assemblar-se a la vida d'en Francesc Darder.

Ara, a les portes de la jubilació, em sento sol, orfe de somnis. Sí, tinc una plaça de professor de ciències, sí, tinc l'*immens plaer* d'ensenyar el mètode científic a les noves generacions... però quan torno a casa només trobo el gat i la nevera que m'ofereix els productes mai prou sans per subsistir.

Encara no tinc clar si faré embalsamar el gat perquè em continuï esperant a la porta quan ja no li quedin forces.

La gent es compadeix de mi, del meu cotxe trillat i de la manca de respecte que em té la jovenalla i que faig veure que no m'afecta. I ara, l'única pregunta que se m'acut és "quan feia que hi era?" Em va veure créixer? Va escollir-me com a descobridor?

Tinc diverses teories, però cap d'elles podrà ser confirmada. No sortiré a cap llibre, ni falta que em fa, i només em quedaran això: hipòtesis.

Al principi, amb la remodelació del museu, reconec que em vaig despistar un xic. Podia ser una simple casualitat o fins i tot una mala jugada del destí. Però Darwin no ho hagués vist mai així. Era del tot inacceptable que el patró es repetís després de tots els moviments de peces museístiques dutes a terme per mantenir l'essència de l'indret noucentista. Noves vitrines, canvi d'imatge, canvis per a un nou temps amb esperit de record.

Quan la Generalitat va tenir la genial pensada de dotar-nos d'un carnet docent per visitar museus jo ja tenia la fama guanyada, i gairebé puc afirmar que no em va caldre, ja feia temps que gaudia d'un passí VIP pel museu. Tothom em coneixia. El sonat. El professor solteró. Una o dues vegades per setmana feia la ruta per

---

² Conte guanyador en la categoria d'adults del Concurs de Relats Inspirats pel Museu Darder, organitzat l'any 2016 en motiu del centenari de la creació del museu de Banyoles (www.museusdebanyoles.cat).

comprovar que tot estigués al mateix lloc. Coneixia els costums de les tres empreses de neteja que havien guanyat la concessió de l'Ajuntament en els darrers 30 anys i els tics de les senyores que desempolsegaven el tresor d'en Darder.

Les peces es movien, i això no era a causa de cap caprici de ningú. Les distàncies es mantenien malgrat tot. Això va impactar els investigadors. No es creien que al principi tingués la gosadia de treure la cinta mètrica de la meva mare, que era modista, ni tampoc que al final ho fes amb aquell làser comprat al basar del Lidl. Un senyor amb cara de bonifaci i calvície prematura no podria ser mai capaç d'esperar de quedar-se sol per prendre dades d'amagatots. Jo seria el típic subjecte que les veïnes xafarderes declararien als quatre vents i a la premsa rosa que no em veien capaç de fer cap atrocitat al descobrir-me tot de cadàvers al jardí del patí comú. Era tan bona persona, sempre saludava...

Però era la meva il·lusió, el meu petit jardí secret consistia en una llibreteta marca Enri, sense espiral que podia dur gairebé qualsevol butxaca dels pantalons, estiu i hivern.

Els diferents cuidadors del museu ho ignoraven, els experts que hi havien passat també. Només un ull observador ho podia veure, aquest deuria ser el meu do. El de l'oportunitat i la tenacitat.

Ara he hagut de signar un munt de paperassa per garantir la confidencialitat de l'assumpte, i m'enduré el meu tresor a la tomba, si ho expliqués a algú segurament em prendria per boig. Ho he hagut d'escriure. En un d'aquells exemplars del paleolític de la informàtica que es conserven a les golfes de l'institut. Un disc dur de 10 Mb, un monitor de tons de verd i un sistema operatiu original d'IBM. Ningú no sap on em fico quan tinc una hora lliure i no estic a la sala de guàrdies. Pujo a dalt, i escric. Unes memòries no, no tinc prou entitat. Necessito explicar-ho i em fa gràcia que el meu confident només tingui la meitat dels meus anys, la tecla de la "f" desenganxada pel pas del temps, i que es consideri més que desfasat, fins i tot més que jo, al meu entendre.

Vaig al gra. De tots els conferenciants que havien passat pel museu, amb cicles científics d'Astro Banyoles o diferents iniciatives de la ciutat educadora de Banyoles, cap m'havia inspirat prou confiança.

Costa de creure que acabés abocant la meva teoria a un pseudocientífic que va visitar una fira de bruixeria d'un poble veí. La meva minsa vanitat es va imaginar que potser sortiria el *meu* tema com un aperitiu d'un programa de fets paranormals sensacionalistes. Qui sap, potser fins i tot alguns minuts de televisió. Ho tenia planejat, seria a l'última setmana abans de jubilar-me. Després em podria retirar i no hauria de passar la vergonya dels comentaris dels energúmens de l'ESO.

Però res de tot això no va passar. Després de la meva furtiva explicació a peu del marge de la carretera tot va canviar. El museu va tancar les portes, amb un trist cartell anunciant una dubtosa reestructuració. Van començar a sovintejar cotxes de gent de Barcelona, creia jo al principi, però finalment he sabut que venien de més lluny, segurament de l'altra banda de l'oceà.

Ningú no semblava adonar-se'n. Al cap i a la fi era a principis de novembre i tothom tenia feina a reprendre el nou curs després de les festes de Sant Martí.

A ningú no importa si el museu tanca una setmana, mentre va atrafegat per la rutina que banya els pocs períodes sense festes de l'any.

El quart dia de tancament vaig trobar un missatge al contestador, em deia si podia passar pel bar de davant de la plaça dels Estudis a les set de la tarda. No cal que amagui que no tenia res millor a fer, i en aquella tarda plujosa ja només passaven alguns pares transitant amb nens sobreestimulats per les extraescolars.

L'investigador, —ho dic així perquè no es va acabar de presentar, però sé que ho era—, no em va demanar els papers, me'ls va exigir amb una presència imponent però una veu tota calmada.

Hi era tot, els càlculs de tots aquells anys, presos amb la precisió que hagués practicat l'astrònom Tycho Brahe, agafats en les quartilles quadriculades, sempre de la marca Enri.

Els ulls suposadament de vidre de totes les peces de les sales guardaven unes relacions matemàtiques molt precises, divines diria jo. Després de cada dia de neteja, dels escassos canvis de criteri de l'exposició o d'altres moviments dels animals, passaven un parell de dies abans no tornaven a estar en equilibri. Però sempre hi tornaven.

Va aplegar els arxius davant meu, em va lliurar un dossier pulcrament tancat amb un cordill enrotllat en un rebló, com a les pel·lícules vuitanteres d'espies, i em recomanà que m'ho llegís amb molta atenció.

Seria llarg de citar les múltiples clàusules que incloïa el document, molt més rebuscat que qualsevol acte d'hipoteca, però la qüestió és que em va impressionar. Encara em veig signant-lo. No me'n vaig quedar cap còpia. Però vaig signar-lo. No va caldre posar-me la por al cos ni cap tipus de coacció. Solament ho vaig signar i prou.

Mai més n'he sabut res. Tot ha continuat igual. O quasi. Només jo sé que els ulls de les bèsties ara potser sí que són de vidre, perquè, n'estic convençut, els han canviat.

Només els vaig lliurar dades. Però jo m'he quedat amb la teoria. Des de fa anys que ens observen, no sé si el senyor Darder n'era coneixedor o fins i tot còmplice. En el museu les peces érem nosaltres. Generacions i generacions de banyolins han passat per qui sap quina tecnologia d'escàner i ens han estudiat fins a l'últim detall.

Les proporcions que guarden les esferes (a la llum de tothom ulls dels animals) formen una complexa estructura que, estic convençut, permet a l'hora la captació, el procés i l'enviament de les dades. A on. És obvi. A fora. No de la ciutat, ni del país. La informació robada als éssers humans viatja clarament fora del nostre Sistema Solar. Si l'artefacte no acaba de rutllar, alguna estranya força fa que la configuració de l'exposició es torni a arreglar, tot sol. L'ordre perfecte dins del caos, en l'antic i en el nou museu.

Qui sap si som els únics espècimens estudiats, potser ni tan sols els interessem, només volen saber a través de posar l'orella a les Tardes de ciència com de proper és l'home dels seus dominis. Estic convençut que a nivell planetari hi ha una xarxa d'ulls que fa anys que capten i envien informació.

A Banyoles s'ha desarticulat un element. Qui sap on paren les proves, en un hangar militar del Estats Units? Només espero que si mai surt a la llum la veritat no quedem com a uns pobres infeliços com aquells grangers de Roswell on suposadament es va estavellar un ovni l'any 1947. Banyoles no s'ho mereix. El Darder tampoc.

Vaig pagar el descafeïnat de màquina amb un euro i quinze cèntims. Ell feia uns minuts que havia marxat. Vaig creuar poc a poc les lloses de pedra de Banyoles, que encara eren humides tot i que la pluja havia parat. Qui sap, potser si m'afanyava encara seria a temps de veure el gran dictat.

DESMANTELLAMENT

Antoni Herrero

El cau

És negra nit i la ciutat dorm. Una tènue franja de núvols cobreix la badia de San Francisco i desdibuixa l'estructura del Golden Gate. De tant en tant, se sent el brunzit d'un tramvia llunyà o el so dels pneumàtics dels vehicles Tesla sobre l'asfalt mullat. Tret d'això tot està en calma.

L'agent W mira per la finestra oberta de l'apartament i es delecta amb la visió dels reflexos sota la pluja: als seus peus la ciutat s'estén com un mantell iridescent i, a la llunyania, els llums del pont titil·len dins la broma. Un comboi passa fugaç pel tub de l'*hyperloop*, creua la badia penjat sota les entranyes del pont i s'allunya terra endins. L'home dóna l'esquena al paisatge nocturn i s'endinsa en la claror de la cambra. La seva figura és imponent: metre noranta d'envergadura i un físic avesat a l'enfrontament. El cabell fosc es rebel·la al serrell en un minúscul remolí; els ulls, d'un to blau grisós, són dues profundes gorges que amaguen una determinació tenaç; els llavis tracen una línia recta, segellats en un gest petri. L'agent supera la quarantena amb escreix, tot i que el seu aspecte faci pensar el contrari.

Fa unes passes i s'atura al costat de l'escriptori. Obre el primer calaix i agafa una capsa de fusta negra, envernissada i ben llisa, sense gravats ni floritures. La deixa sobre la taula i n'extreu una pistola. Palpa el pes de la nou mil·límetres i nota el tacte fred de l'aliatge metàl·lic. És un gest que el reconforta: el pes de l'arma el tranquil·litza i li transmet la sensació de pertànyer al món físic o, com a mínim, li permet establir un lligam amb el present, sigui quin sigui aquest. Sovint dorm amb la Glock sota el coixí. El fet de no tenir-la a la mà li genera desassossec i més d'una vegada s'ha despertat en plena nit, tot suat i en tensió, apuntant el revòlver contra el seu reflex en pijama dins el mirall; els espectres dels morts fa temps que el persegueixen en somnis.

L'agent W s'atansa al penja-robes i regira la butxaca interior de l'abric llarg. Les peces metàl·liques dringuen. Torna a la taula i s'asseu. Amb parsimònia disposa un grapat de bales lluent en filera, els projectils drets apuntant al sostre. A continuació procedeix a desmuntar l'arma amb moviments lents i metòdics, gairebé innats, aixecant de tant en tant els ulls cap a una *holotvé* que mostra imatges mudes de les notícies: la majoria estan relacionades amb els disturbis dels últims dies i exhibeixen els cossos policials fent un ús desmesurat de la violència, emprant els tasers i els gasos repel·lents amb certa fruïció davant d'individus que reclamen que no es trepitgin les seves llibertats. En pocs minuts deixa el carregador ple, el canó net i els elements lubricats i encaixats. Avalua amb aire satisfet el fruit del seu treball i alça l'arma cap a la pantalla plana per comprovar-ne l'equilibri. Ara és el torn de polítics corruptes i jutges subornats que somriuen sorneguers a la càmera mentre fan declaracions sobre la seva presumpta innocència. Les imatges mostren el cap de

l'Oficina d'Ajustos responent a les preguntes de la comissió investigadora del congrés. Desa la pistola dins l'americana i amb una ordre de veu apaga el televisor. Tot seguit es gira i es concentra en la paret que té darrere.

El mur oposat a la pantalla d'*holotevé* és el paradigma antagònic de l'era digital: ni pantalles, ni tablets, ni ordinadors. Es compon de desenes de fotografies, retalls i *post-it* que al llarg dels anys han anat formant aquest panell improvisat, un trencaclosques que esdevé un mapa si un és capaç de resseguir els indicis. Els fils de colors ancorats als caps de petites agulles tenen per a l'agent W un sentit lògic, un significat clar i precís: són fets interrelacionats, indrets i personatges que prenen rellevància segons la seva disposició en aquesta complexa cartografia. Sota l'immens collage desenes de classificadors descansen pulcrament disposats en un moble baix; contenen informació detallada de cadascun dels objectius, de totes i cada una de les seves missions.

L'agent W és el que, en certs àmbits, es coneix com un rastrejador: recupera o fa desaparèixer elements discordants segons convingui. Ara, però, ja en té prou de l'agència i de les seves mentides, i està disposat a posar-hi solució. Agafa una carpeta del moble, n'extreu un sobre i el guarda dins de l'americana. S'aixeca, recull el maletí que hi ha al costat de la taula i es dirigeix cap al penjador per agafar la gavadina i el barret. Abans de sortir dóna una última ullada al que ha estat el seu petit cau. Finalment gira cua i enfila el passadís cap a la sortida.

Se sent un esclat, una mena d'espetic sord, i una ràfega de vent mou les cortines cap enfora fent voleiar una de les fotografies del mosaic. La instantània cau poc a poc fins a dipositar-se a terra. La imatge mostra un home i una dona somrient amb una criatura en braços.

Estralls

L'home condueix amb prudència. Ha pres alguna copa de més perquè estaven de celebració (la descoberta del grup d'investigació que lidera amb la seva dona bé ho mereixia) i s'aferra al volant per maniobrar sobre l'asfalt lliscant, concentrant la vista en els feixos de llum que il·luminen la carretera. A l'altre costat dels vidres la negror dels arbres i les muntanyes els envolta en una nit sense lluna.

El conductor nota una lleugera pressió al braç dret. La seva muller s'hi ha recolzat amorosament i li dedica un somriure de carmí temptador com cireres madures. Avui la troba especialment bonica. Ell inclina el cap i quan li besa els cabells nota l'olor del xampú de camamilla i els matisos florals del seu perfum. La respiració d'ella es fa cada cop més pausada i al cap d'un parell de minuts sap que s'ha adormit. Aprofita els moments de calma per pensar què en faran dels diners de l'estudi. El que acaben de descobrir té un valor incalculable, això ho sap del cert, i aviat ho faran públic. Quan arribi el moment cal que estigui a l'abast de tothom per millorar la vida de qualsevol individu, no tan sols la de corporacions secretes liderades per homes obscurs. L'home albira conferències, guardons i fins i tot un Nobel de Física. Això implica un munt de diners, un bon pessic que poden usar, entre d'altres coses, per canviar-se el cotxe. El vehicle és vell i en sortir del restaurant els ha deixat tirats. Han

agafat un taxi i s'han presentat a casa dels sogres per recollir el cotxe del pare d'ella, una parada no planificada que ha engegat en orris la seva nit romàntica. Comprà una berlina de gama alta d'aquelles amb el canvi automàtic i grans prestacions. Serà la propera recompensa després del tiberi d'aquesta nit, pensa divertit.

De cop i volta un fulgor sorgeix del retrovisor i l'enlluerna, dissipant així els somnis daurats i esborrant el somris del seu rostre. D'una llambregada intueix una ombra fosca al mirall i segons més tard un cotxe enorme, potser un tot terreny o una ranxera, envaeix el carril contrari per la seva esquerra provant d'avançar-lo. L'auto va fent esses i l'home ha de fer un cop de volant per evitar l'impacte. El gir brusc fa que les rodes surtin de la calçada i patinin sobre la gespa molla dels vorals. La dona es desperta de cop. Els ulls desorbitats de la seva muller són l'últim que l'home pot copsar abans no caiguin fent tombarelles vessant avall. Després la foscor ho engoleix tot.

El cotxe ha quedat del dret, recolzat en un equilibri fràgil sobre uns grans rocs i amenaçant de lliscar pel pendent cap al fons de la vall. El xassís està ben rebregat i de sota el capó en brolla un doll de fum negre. Els vidres s'han esmicolat i mostren la cabina de l'auto deformada a la seva part davantera. Dos cossos resten inerts: un s'aboca per sobre de l'inexistent parabrisa amb un trau profund al cap; l'altre reposa contra una porta mig despenjada amb el rostre i el braç dret ensangonats.

Quan l'home de l'abric llarg hi arriba es troba un panorama estrany, lleugerament discordant, amb un vehicle que no reconeix. S'atansa amb cautela i no pot evitar un gemec apagat en veure la parella morta. Sabedor que li resta poc temps abans no arribin els homes del tot terreny fosc es dirigeix a la part del darrere i s'acosta a la finestra. Introdueix la mà dins un batibull de mantes i bosses buscant la cartera marró. Estira el braç provant d'arribar al que sembla una nansa de cuir, però tan sols pot acariciar-la amb el tou dels dits. Tot just està ficant el cap a través de la precària finestra quan un bracet rabassut emergeix de sota la flassada d'una cistella mostrant un puny, amb els ditets ben tancats prement un últim fil de vida, un gest que es referma amb un crit agut que esdevé, instants més tard, un plor desesperat. L'home s'espanta i fa un moviment brusc cap enfora. Es porta la mà al rostre i nota la sang espessa i calenta allà on el vidre de la finestra ha esquinçat la carn. Deixa anar una maledicció i dubta uns segons abans de tornar a introduir les mans. Palpa la manta i per fi troba allò que busca.

Joc d'espies

L'agent Omega ja té el que desitja. Emparat per la foscor es mou amb sigil fent del barret i la gavardina una extensió de la negra nit. Aferra la pistola amb força i s'atura; li ha semblat sentir un soroll. En efecte, per sota de la seva pròpia respiració sent les passes esmorteïdes d'algú que s'acosta...

—Avi, si els homes vénen del futur, ¿per què porten barret i gavardina?

—Tu què creus?

—No ho sé pas. No haurien de portar una mena de pijama, com els d'*Star Trek*?

—Pensa que han de passar desapercebuts —respon l'avi divertit—. Si viatgessin amb vestits moderns temps enrere la gent es fixaria en ells de seguida. Cridarien l'atenció i deixarien de ser bons espies.

—Sí, tens raó.

—I després està el problema d'on podrien guardar la pistola. Un abric llarg sempre permet amagar-hi una arma a dins, mentre que un vestit espacial...

—És clar! I per això tampoc porten pistoles de rajos. Una pistola antiga no és sospitosa.

—Vaja, resulta que el meu nét és tot un setciències!

—Sí —somriu cofoi el nen.

L'home, que està prop de la seixantena i llueix una espessa barba, acarona els cabells del noi. Està assegut a la vora del llit, sota la llum d'un flexo que il·lumina un sostre estrellat ple de planetes fluorescents. A la balda que hi ha sobre el capçal, a l'esquena del vailet, hi descansen un munt de cotxes, figures d'acció i naus espacials fetes amb blocs de construcció.

—Bé, tornem a l'individu que acaba d'aparèixer en escena —l'avi reprèn el fil de la història—. És un home alt i fort. Entra a l'habitació amb la pistola a una mà i el maletí a l'altre i crida...

—Quina mena de maletí porta? —interromp el noi—. No serà pas un maletí normal d'aquests que porten els que treballen a les oficines, oi?

—Per què? Com t'agradaria que fos?

—Doncs no sé. Però és avorrit un maletí normal. Com a molt s'hi poden posar papers o diners —el noi fa una petita pausa mentre dubta—. Però mai una màquina del temps.

—N'estàs ben segur? Fa temps vaig llegir el text d'un home savi que assegurava que es pot viatjar a mons paral·lels només amb una patata.

—Una patata? —el riure del noi és com un esclat—. No m'enganyis! Jo no sóc pas ximplet ni tinc cinc anys, eh!

—D'acord milhomes! Però imagina que no és una màquina del temps, sinó més aviat un dispositiu per viatjar-hi a través. Buscarem alguna cosa millor. Què et sembla un maletí com el que porten els músics? Potser en forma de violí?

—Mmmm... —el marrec s'ho pensa—. Em sembla bé, però vull que tingui un cademat o una tanca amb combinació numèrica.

—Quina gran idea! No se m'hauria acudit res tan enginyós.

—Oi que sí? És genial!

—Molt bé. Recapitem doncs. Tenim l'agent Alfa que viatja cap al passat i es presenta a la seu de Control per neutralitzar l'agent Omega i evitar que aquest s'emporti els informes secrets. Duu la pistola a una mà. A l'altra hi porta el dispositiu per viatjar en el temps, que està tancat a pany i forrellat dins del maletí amb una combinació secreta. Tot correcte?

—Sí. Fins ara tot bé.

—Perfecte! Recorda que l'agent no pot deixar anar el maletí sota cap concepte. És el seu mitjà de tornar cap al futur un cop hagi complert la missió. Què creus que hauria de passar llavors?

—No sé.

—Pensa-hi. Ets tu qui fas créixer la història, jo tan sols em limito a donar-te pistes sobre com pot anar.

—Sí, ja ho sé. Deixa'm rumiar... Vull que la història sigui tan bona com una pel·lícula de James Bond. M'agrada molt la que van estrenar fa poc, aquella en què Bond viatja a l'espai. Moonraker. És una passada!

—Entesos, però no et desconcentris.

—Què et sembla si l'agent bo captura el dolent? El podria dur a la policia i el tancarien a la garjola.

—Pensa que això posaria en perill la missió. T'has de posar ben bé dins la pell de l'Alfa.

—No ho entenc. Per què la posaria en perill?

—Pensa que l'agent Omega també ha vingut des del futur i pretén robar els documents secrets de l'agència per dur-los a Kaos. Ell disposa de tecnologia moderna que faria d'una fuga un joc de nens. Si el tanquen a una presó normal podria escapar i acomplir la seva missió.

—Ostres! Tens raó.

—M'agrada, però, que pensis en un mètode alternatiu. Ja saps que no el pot matar, oi? La mort no és mai la solució.

—Sí, avi. Ja sé que no es poden contradir...

—Contravenir —puntualitza el vell.

—Això! Contravenir les lleis dels viatges temporals. Res de canviar la data en que ha de morir la gent. I si... —de sobte el rostre del noi s'il·lumina—. Ja ho tinc! L'agent Alfa se l'emportaria al futur amb ell i el ficaria a una presó futurista que els bons han construït en una illa. És ultramoderna i ultrasegura. Cap dolent pot escapar d'allà.

—Quina gran idea! Ets un geni. Però no seria al futur, sinó al present de l'Alfa.

—I tant! És impossible viatjar cap al futur. Quin embolic, avi!

Tots dos riuen emocionats. El xicot cada cop es desvetlla més però l'home vol gaudir d'aquests moments d'intimitat i desisteix de fer-lo anar a dormir. No encara.

—Molt bé. Viatgen cap al futur (o cap al present) i l'empresona per sempre. Els documents estan segurs dins d'una caixa forta. Però digue'm una cosa —l'home fa una pausa i fita el seu nét encuriolit— Per què parles de bons i dolents? No hem dit pas que l'agent Alfa fos bo.

—Però avi! L'agent Alfa treballa per Control que és com la CIA. Per força han de ser els bons.

—Vols dir que per ser de Kaos l'agent Omega ja és dolent? Potser vol robar els plànols d'una arma que en un futur matarà molta gent. Això el fa necessàriament dolent?

—Bé, no sé... És el nostre enemic, no? L'enemic de l'agent Alfa.

—Sí, són enemics, però això no el fa per força una mala persona. Pensa que els agents han d'obeir ordres. En última instància, però, un agent té l'opció de triar i pot complir o no la seva missió.

—Això seria traïció!

—Traïció és fer allò que el teu cor i el teu cap et diuen que no facis.

En aquest punt el noi es queda pensarós: l'avi acaba de fer trontollar el seu sistema de valors. Lluny de l'estereotip dels còmics de superherois que devora, on el bé i el mal estan clarament diferenciats en dos bàndols, comença a entendre que la realitat és més complexa i que les seves fronteres són poc nítides. Fa temps que hauria d'estar dormint ja que l'endemà ha d'anar a l'escola, però el joc dels espies l'ha desvetllat. La dissertació profunda fa que el vailet es relaxi i finalment es fa palès el cansament acumulat al llarg del dia; les parpelles li pesen i els ulls se li tanquen.

—Pensa-hi bé mentre dorms, fill meu. Demà acabarem de decidir com acaben les aventures dels agents Alfa i Omega.

—D'acord —respon amb els ulls mig clucs.

L'avi besa el front i acarona els cabells del menut. El cobreix amb els llençols i tot seguit s'aixeca amb delicadesa. Apaga el llum i fa una última llambregada a la cambra abans de tancar la porta. Mentre camina pel passadís somriu i pensa que és afortunat per tenir un nét tan assenyat. Creu que en el futur serà una gran persona, sàvia i justa. I això és l'únic que l'importa.

Desmantellament

La pluja cau sobre la ciutat. A mig matí ha donat una treva, just per celebrar l'enterrament sense haver d'obrir el paraigua, però ara torna a ser una cortina tènue però incessant que diposita una fina pel·lícula sobre els objectes i els fa resplendir a la llum dels pocs rajos de sol que s'escolen entre els núvols. És un dia estrany. Plou i fa sol. I l'avi d'en Fred és mort.

En Fred aparca davant de la casa i apaga el motor. Resta uns instants dins del cotxe amb les mans al volant mentre observa les gotes lliscar mansament pel parabrisa. Entrelluca el vell dins del taüt: el seu avi amb el rostre d'un estrany. Els de la funerària s'han encaparrat a afaitar-ne el rostre, cosa que ell mai hauria fet, fins obtenir un semblant que a en Fred no li resulta familiar. No ha reconegut les faccions dures ni la cicatriu (semblava molt antiga) que el cadàver lluïa del pòmul fins la comissura dels llavis; ni rastre de la sempiterna barba grisosa i del bigoti amb pèls com espigues d'ordi. Potser és un mecanisme del propi cervell per fer-li creure que s'estava acomiadant d'una persona que no coneix. Però en Fred sap que no és cert.

No pot oblidar l'última confessió de l'avi al llit de mort.

—Em sap molt greu allò dels teus pares. Ho he fet tan bé com he sabut.

Unes paraules, gairebé un murmur, que en Fred no es pot treure del cap. No entén què volia dir. L'avi sempre ha estat al seu costat: va tenir cura d'ell, va fer de progenitor quan els pares van faltar i el va guiar per la vida fins que va esdevenir un home adult. L'home que ha vist al taüt, en canvi, res té a veure amb el seu passat. És una sensació que el pertorba i el posa trist fins al punt que arrenca a plorar de forma desconsolada.

Minuts més tard es veu amb forces per sortir del cotxe i fer front a la situació. Tanca el cotxe amb clau i es dirigeix sota la pluja cap al porxo pintat de blanc.

Observa la porta vidriera, la barana que voreja la galeria, la teulada a dos aigües que reposa sobre les columnes, també blanques. Vet aquí el llindar que dona pas a la seva infància. En entrar a casa les flaires el fan retrocedir en el temps. Reconeix les olors que capten els narius i el cervell les cataloga amb precisió d'entomòleg: fusta i cuir al saló; llibre vell i te chai a la biblioteca; aroma de tabac al menjador. S'atura a la cambra i contempla la certesa colpidora d'un cendrer, ara net de burilles, a l'extrem de la taula, allà on l'avi seia per fumar. Una lleugera opressió neix a la base de l'estómac i puja fins instal·lar-se al pit.

En Fred recorre la planta baixa i troba que tot resta igual que a les cambres de la seva memòria. Hi ha poques fotografies de l'avi (alguna amb el clarinet a la mà acompanyat dels amics músics, una altra amb un amor de joventut), però de seves n'hi ha un munt distribuïdes per tot arreu. Sobre la xemeneia tots dos somriuen una tarda d'Agost al jardí: les garlandes (se'ns dubte celebraven el seu aniversari) semblen passades de moda, la roba s'ha descolorit i el verd de la gespa ha perdut intensitat, però se'ls veu feliços. En Fred l'agafa i la desa, marc inclòs, a la butxaca de l'americana. Vol tenir una fotografia de l'avi tal i com el recorda. Desitja substituir el rostre apàtic del taüt per aquest record feliç d'estiu.

En Fred es dirigeix compungit cap al pis de dalt. A mitja escala s'atura i mira cap amunt. Per uns instants creu veure la imatge difusa del vell al replà: resta palplantat amb la pipa a la boca, fitant-lo amb tristor abans que ell marxi a la universitat i l'abandoni per començar la seva pròpia vida. Des d'aleshores no ha tornat a casa tant com hauria volgut; mitja dotzena de vegades com a molt.

—En això consisteix la vida? —es pregunta—. En oblidar poc a poc aquells que estimes i deixar-los enrere?

El fulgor de les festes universitàries, les noies i el sexe van substituir les pel·lícules de James Bond i les històries d'espies i viatges en el temps que l'avi inventava per a ell. Ambdues coses eren igual d'emocionants però les noies eren reals, no pas imaginàries, i amb això no es pot competir. Després vindrien la graduació, l'oferta de feina a la costa est i els tres anys convivint amb la Marion en un pis del Soho, ara ja un simple miratge. I més tard el trasllat al sud de New Jersey. D'això ja fa una pila d'anys i en Fred recorda amb melancolia que amb prou feines ha trobat temps per visitar el vell. La tristor l'envolta com un sudari i de sobte se sent un intrús en aquesta casa que, en base a l'última voluntat de l'avi, ara li pertany.

A dalt hi ha la sala de la bugada, el bany i les habitacions. No es veu amb cor d'entrar a la seva perquè entrelluca massa records dolorosos a través de la porta mig oberta, ni tampoc a la cambra de l'avi, un santuari d'intimitat que poques vegades ha gosat envair. En Fred enfila cap a les golfes, on recorda que el vell hi guardava les coses de quan era petit. No sap què busca, però creu que hi trobarà quelcom. Un cop allà obre els batents i deixa que l'aire s'escampi per l'enorme espai sota la teulada per esvaïr l'olor de vell i resclosit. Comença a remenar trastos i baguls en busca de ves a saber què.

En un racó sota una finestra, posat dempeus contra la paret, hi troba el maletí de música de l'avi. S'hi atansa i el pren amb delicadesa per la part més estreta com si fos un objecte arqueològic de gran valor. L'acaricia i els seus dits deixen solcs a la

capa de pols. De sobte cau un sobre que hi havia adherit a la part del darrere. El mira a contrallum i no pot veure més enllà d'un full doblegat, però quan el gira llegeix, sobre la solapa perfectament segellada, el seu nom escrit a llapis. Recorda aleshores que a l'avi li agradaven els misteris i els jocs. De ben segur és l'última broma del vell, un missatge carregat de valor sentimental que ara no es veu amb cor d'obrir. Decideix desar-lo dins la butxaca junt amb el retrat.

Contempla de nou la funda de l'instrument i es dedica a palpar les rodets metàl·liques de la tanca. És curiós, pensa, que calgui tanta seguretat per un simple violí. En el fons l'avi no tenia pas un Stradivarius. Té sentiments contradictoris pel que fa a l'objecte, més encara quan s'adona que l'avi tocava el clarinet i no pas el violí. Arran de la descoberta els records el colpegen com una alenada de vent furios i esdevenen un remolí gegant d'imatges. Les instantànies giren i giren elevant-se cap al subconscient fins que per fi en queda només una, nítida i brillant, projectada a la seva escorça cerebral: el que té a les mans s'escau amb la descripció d'una de les andròmines que l'avi feia aparèixer als seus relats.

En Fred observa que el maletí no disposa de solcs ni de cap xarnera que indiqui que es pot obrir. Tot plegat és d'allò més estrany. Els únics trets distintius del maletí són un petit botó metàl·lic que hi ha amagat prop de la nansa i la combinació de la tanca. No són tres ni quatre els dígit de que disposa el cademat, sinó tretze dividits en tres grups. Encuriosit analitza la combinació alfanumèrica i descobreix una única paraula: DECO-MMISS-ION. En passar-hi els dits per sobre sent un so breu però inequívoc, una espècie de percussor, i els petits ginys de l'interior s'activen. En Fred observa astorat com giren les rodets i les lletres s'intercanvien davant dels seus ulls com les del panell de vols d'un aeroport. El text canvia durant uns segons i després queda congelat mostrant un text sorprenent: FAIL-ERROR-FAIL. Sense temps per reaccionar els engranatges tornen a posar-se en moviment i giren de nou fins que resten immòbils, ara de forma definitiva, mostrant uns números. En Fred deixa caure l'estoig i es posa dempeus. El que està passant no té ni solta ni volta: s'assembla massa a les històries d'espies de l'avi, amb l'excepció que el que acaba de succeir està íntimament relacionat amb la seva vida. Amb mans tremoloses l'agafa de nou i observa els dígit de que hi apareixen. La combinació mostra una data, la que consta al registre com a data de defunció dels seus pares.

En Fred sembla capficat en els seus records. El seu perfil mostra un home capcot amb una mà a la barbeta i la mirada perduda, un individu consirós que sembla fer balanç d'allò que ha fet fins ara. I pel gest de negació que fa es veu que no n'està gens satisfet. Recupera la fotografia de la butxaca de l'americana i se la torna a mirar amb llàgrimes als ulls. L'home que té davant li somriu amb franquesa i en Fred ho interpreta com una benedicció del que està a punt de fer. Des de nou la instantània, pren el maletí i l'abraça fort contra el pit amb les dues mans. Serra fort les dents, tanca els ulls i prem el botó amb fermesa.

Sona un CLIC mecànic i es produeix un esclat, una mena de tro en miniatura. Un núvol de pols s'aixeca de sobte, com si algú hagués colpejat el terra amb gran

violència, i les golfes queden difuminades per milers de minúscules partícules que s'eleven i s'escampen per tot arreu. Quan la pols es disposa de nou sobre els trastos vells no hi ha ni rastre d'en Fred.

Venjança

És negra nit i la ciutat dorm. Una espessa capa de boira sura per damunt de la badia de San Francisco i devora els pilars del Golden Gate. El so de les gotes de pluja colpejant el vidre es combina de tant en tant amb els xerrics del tramvies. Un cotxe passa per sota de la finestra i el seu motor de gasolina fa un sonor espetec que ressona per tot el carrer.

En Fred recupera el sentit estès a terra i el primer que nota és dolor: té tot el cos masegat i l'interior del seu cap és com una fira de poble, un batibull de sons estridents i flaixos enlluernadors. Intenta fer memòria sobre què ha passat però és incapaç de treure'n l'aigua clara. Prova d'aixecar-se. Tot just s'ha incorporat uns centímetres quan té unes basques horroroses i el cap li torna a rodolar. S'estira de nou fins que minven els efectes de l'explosió (per fi ho recorda) que l'ha estabornit. Ajagut a terra i amb els ulls mig clucs, en Fred inspecciona l'habitació. Fita banda i banda per investigar fins al més mínim detall: des de les fredes tires de linòleum sobre les que reposa i el maletí de música que té a tocar fins l'estanteria baixa que hi ha a mà dreta i el panell ple de retalls i fotografies que hi ha just damunt. El sorprèn no estar a les golfes de casa de l'avi, però encara resulta més estrany no observar ni rastre de la detonació que l'ha deixat fet un nyap.

Un parell d'hores més tard la llum matinal inunda l'estança. A l'exterior la boira s'ha esvaït i no queda ni rastre de la pluja. En Fred s'ha refet. Tret d'un lleuger i monòton xiulet que li barrina l'oïda es troba en perfecte estat. Està assegut davant de l'escriptori. Un munt de fulls, retalls i fotografies resten escampats en complet desordre per terra. En Fred aixeca els ulls del paper per aclarir la seva ment. Dirigeix la mirada cap al televisor que té davant, un aparell *vintage* que mostra imatges en directe on s'observa una vista general de Cap Canaveral amb el coet Saturn V que ha de dur la glòria del seu país. És una fita memorable però ell no en fa gaire cas perquè ho ha vist repetit un munt de vegades i sap que la història té un final feliç. En Fred ha consultat tots els documents que tenia a l'abast. Sobre la taula només resta el sobre obert que va trobar a les golfes. El full amb la confessió de l'avi és a les seves mans. Ha trigat una bona estona a pair tota la informació ja que s'hi parla de coses inversemblants i tot just ara comença a treure'n tot l'entrellat. Intuïa la veritat des d'un inici (tenia les pistes necessàries per resoldre l'enigma), però no ho ha vist clar fins ara.

Es nega a creure en els esdeveniments que van fer fracassar successivament el seu avi, l'agent W. Anys més tard, el vell va viatjar des del futur cap al passat. Salt rere salt va provar de fer desaparèixer les proves, capficat a mantenir en l'oblit el descobriment que van fer els progenitors d'en Fred, però l'agència sempre trobava la forma d'aconseguir una nova còpia dels informes, aquells que posarien les bases per a futurs viatges en el temps. Tots van acabar en fracàs. Tret de l'últim salt, on va

aparèixer un element discordant (el propi Fred) que a la resta de realitats romanía a casa dels avis. En Fred gairebé mor en aquell accident de cotxe, però l'avi ho va poder evitar. Va ser un èxit rotund.

No podia fer del món un lloc millor, no pas per a tothom. Però sí per en Fred, el seu nét a partir d'aquell moment. L'avi ho explica tot a la seva carta de comiat. Gargotejats al llarg del text hi ha un seguit d'apunts escrits amb ràbia amb un retolador vermell:

No ha estat possible!!! En Paul Horwich tenia raó, es pot afectar el passat però no canviar-lo.

Maleïda paradoxa de la predestinació!!!

Si hagués fet cas a l'Igor Nóvikov... És impossible lluitar contra el principi d'autoconsistència.

Mai més! Ja en tinc prou...

En Fred no sap qui són Horwich ni Nóvikov, però albira una opció plausible pel que fa a les seves teories: encara no s'han pogut demostrar. D'altra banda l'avi podia estar equivocat. El vell sempre deia que era més fàcil odiar que estimar i que la ira no duia enlloc. L'avi el va estimar, d'això no en té cap dubte. Un cop va deixar enrere el seu passat violent, l'agent W es va convertir en un home afable però dèbil. Si algú pot trencar la baula de la cadena del temps és ell, en Fred Hawke. Està disposat a fer el que faci falta per recuperar l'honor de l'avi, l'agent W.

Quan s'aixeca ho fa amb forces renovades. Dins seu nota una ferma determinació, una mena d'energia que l'impel·leix a posar en dubte tot el que ha llegit i a desafiar l'ordre preestablert. Al costat de la porta veu un penjador: allà resten inerts, esperant que algú en faci bon us, un abric llarg i un barret negres com la nit. En Fred s'hi atansa amb un somriure als llavis mentre especula com pot aconseguir una pistola. Les paradoxes temporals poden ser tossudes però no tenen res a fer davant del plom de les bales.³

---

³ Seqüència temporal:

- El Cau (2049)
- Estralls (1969)
- Joc d'espies (1980)
- Desmantellament (1996)
- Venjança (1969)

L'ONADA

Jair Domínguez

Il·lustració: **Rafa Villalón**

I.

El transvestit
vesteix de verd sinople i lluentons;
barba serrada, pèl al pit.

Circula per l'autopista buida,
anhela les esferes:
el nostàlgic sospir planetari
d'una vida anterior.

La carretera
és la columna vertebral d'un fantasma;
gratacels de bombolla immobiliària xinesa,
homes-talp vivint en caus subterranis.

Les rates xipollegen
a les basses d'oli.

Duu una bossa de cuir negre
d'imitació de Louis Vuitton
—bona imitació, comprada a Turquia,
quan Turquia era encara un país i no un cràter—
i a dins hi porta l'imprescindible:
l'ànima i els mapes.

De petit,
s'aturava al parc per dir
“bona tarda, senyor arbre”
i sentir el tacte aspre
de les fulles de morera
mentre els altres nens
li deien marieta i
subnormal i
fill de puta.

De gran,
es feia dir Kitty Dupré
i cantava sota els neons porpres.

Un dia esclata la guerra
i tot se'n va en orris.

Li pregunten
“la zona és radioactiva, nano?”
i ell, saberut de mena, respon
“sí, però
només durant els propers 24.000 anys”.
I riu mentre s'ajusta el fulard
i engega aquella andròmina.
Deixa enrere família, amics i records.
Un home com cal
no necessita res d'això.

Es mira el sol del capvespre.
Sovint ha resat
per despertar
en un món normal,
perquè potser aquesta realitat
és només el deliri
d'un arquitecte japonès
que dissenya esponjosos conys de
làtex dins un pis-búnquer de dos metres quadrats.

El transvestit pilota,
amb més instint que seny,
un lliscador continental.
El científics el van batejar “Degania”
com el primer kibutz.
Es vantaven que el lliscador era un
perpetuum mobile
però sovint es queda sense combustible
i s'atura.

Ningú no sap com funciona
excepte els gloriosos rabins.
Ella/ell no és mecànic,
no és artesà,
i té mans de noble
suaus mans de pianista
i l'únic que sap fer és engegar
i conduir;
conduir fins que s'acabi la carretera.

El Sol,
com un ull cec,
observa
a través d'un núvol de pols.

Ella/ell circula a tres-centes milles per hora
amb el dipòsit ple.
Pensava que no trobaria cap gasolinera
però n'hi havia una.

El senyals de trànsit
rovellats,
masegats per pedres,
són espantaocells metàl·lics
incapaços de foragitar
cap bèstia
per beneita que sigui.

Però el transvestit
sap interpretar-les
encara que faci anys que
no assenyalen enlloc.

Cerca el nom d'una ciutat
i del noi que li va prometre
la felicitat
—i tothom sap que les nafres
dels genolls i dels colzes
no són res comparades
amb les ferides del cor.

II.

Tot va començar amb el manuscrit:
se'l van trobar en unes golfes.

La casa pairal, en runes,
no la volia cap hereu.

Però el petit del petit se la va quedar.

Remenava fotos velles,
llums de gas, i va trobar
el paperot.

Un sobre, signat amb
la lletra guerxa de l'avi, ferit de guerra,
cec d'un ull i sense cames;
a dins hi ha fotografies
de nens desconeguts
i pares sorruts
abillats de diumenge
a la sortida de missa
i berenant al camp.

Entre uns documents plegats

hi troba el decàleg,
i els deu punts
són clars com la llum del dematí.

El nét endreça el paperot
com si fos un document sense
importància.

El troben anys després
una colla de separatistes punks,
rastafaris iconoclastes,
anarcofeixistes de sala de te:
s'han fet amb el país
aprofitant el buit de poder.

Llegeixen el decàleg
una i altra vegada
—homes feréstecs, irresponsables,
ferits a l'ànima per la
llum de la Veritat—
i l'eleven
a la categoria de bíblia.

Inventen una religió que guanya adeptes
dia rere dia
com si fossin followers
d'una beguda energètica virtual.

La cosa es complica, perquè
arriba un moment
que no n'hi ha prou amb lletres i paraules
i els adlàters surten al carrer.

Saquegen esglésies i trenquen aeroports,
violen monges i conductors de tren,
fan un crucifix amb una guitarra elèctrica
que roben de la tomba de Jimi Hendrix
i diuen que és una arma per matar vampirs
i calen foc al tribunal
i al parlament
i es piken sobre el Crist de Medinaceli
i la Verge de Guadalupe
i deixen anar els animals del zoo.

Un dels brètols balla despullat
davant de Nelson García II,
l'elefant més gran i vell del món,
però a en Nelson García II no li fa cap gràcia i pensa

“quina cua ridícula que tens, humà”
i l'agafa amb la trompa majestuosa
i l'esclafa contra el terra
i el cap del hippie fa un cloc sord i s'obre com una pinyata.

El líder dels revolucionaris
—que canvia cada setmana, ja que són devots de la
democràcia directa i el sufragi constant—
fa emmarcar el decàleg i el penja a la sala de plens.

Desenterren l'avi Altafulla,
amb la mandíbula desencaixada,
negre, podrit, sec com una arengada,
el fan seure a la cadira de l'alcalde
i li reten homenatge.

Canten cançons de mariners
i, encabat, agafen el cos
i el cremen a la plaça
mentre xisclen les gralles.

Un dia, el líder provisional,
té un idea brillant:
“necessitem un Messies,
un Profeta que ens dugui
fins la terra promesa
i ens salvi de L'Onada”.

S'alcen mans. Cridòria i esgarips:
“ell, l'altre, el de més enllà”.

Hi ha un tret i, després, el silenci.
La munió es dispersa i de la boca
del pistoler en surt un nom:
“NEWTON”.

III.

Els dinosaures passegen
amb la calma
d'un estel moribund;
no hi ha res que amenaci
la seva supremacia còsmica.

Però més els valdria
estalviar pel futur.

El professor d'història explicava
les lliçons
d'aquesta manera tan particular
al noi.

Però ell no escoltava:
dibuixava cors trencats al pupitre.

Un dia s'afarta de tot i més;
marxa de l'escola i de casa
i diu gràcies per tot i fins després i
que ja tornarà però que ara
ha de fer coses
pel bé del planeta.

Les hores espatllades
maquillen els records;
dies tan grisos que ni existiren,
pomes i orenetes, natura morta
s'alcen barricades als carrers secrets
tretts i làmines d'acer.

Tot va començar
com comencen aquestes coses:
amb un error.

Havien passat els anys i
ella/ell esperava dins el cotxe,
havia quedat amb el noi.

Plou. Els carrers són paraigües
que tomben cantonades.

Un toc al vidre del cotxe.

No és ell, però es confon i li fa un gest.

L'home entra, però —repeteix— no és ell.

Ella/ell vol dir-li que s'ha equivocat,

que està esperant una altra persona,
però ja és massa tard:
l'home misteriós —Fedora, corbata negra, etcètera—
diu que engegui, que fan tard.

Arriben a una zona despoblada:
poliedres en la negror de la nit.

Hi ha una entrada a un garatge subterrani,
il·luminada amb petits botons blaus que
ressegueixen
un camí que mena al centre de la terra.

Durant el trajecte,
llarg,
no s'ha dit res,
però ara potser toca donar alguna explicació.

L'home de la corbata diu “baixa, que la
porta s'obrirà sola” i,
efectivament,
la barrera s'aixeca.

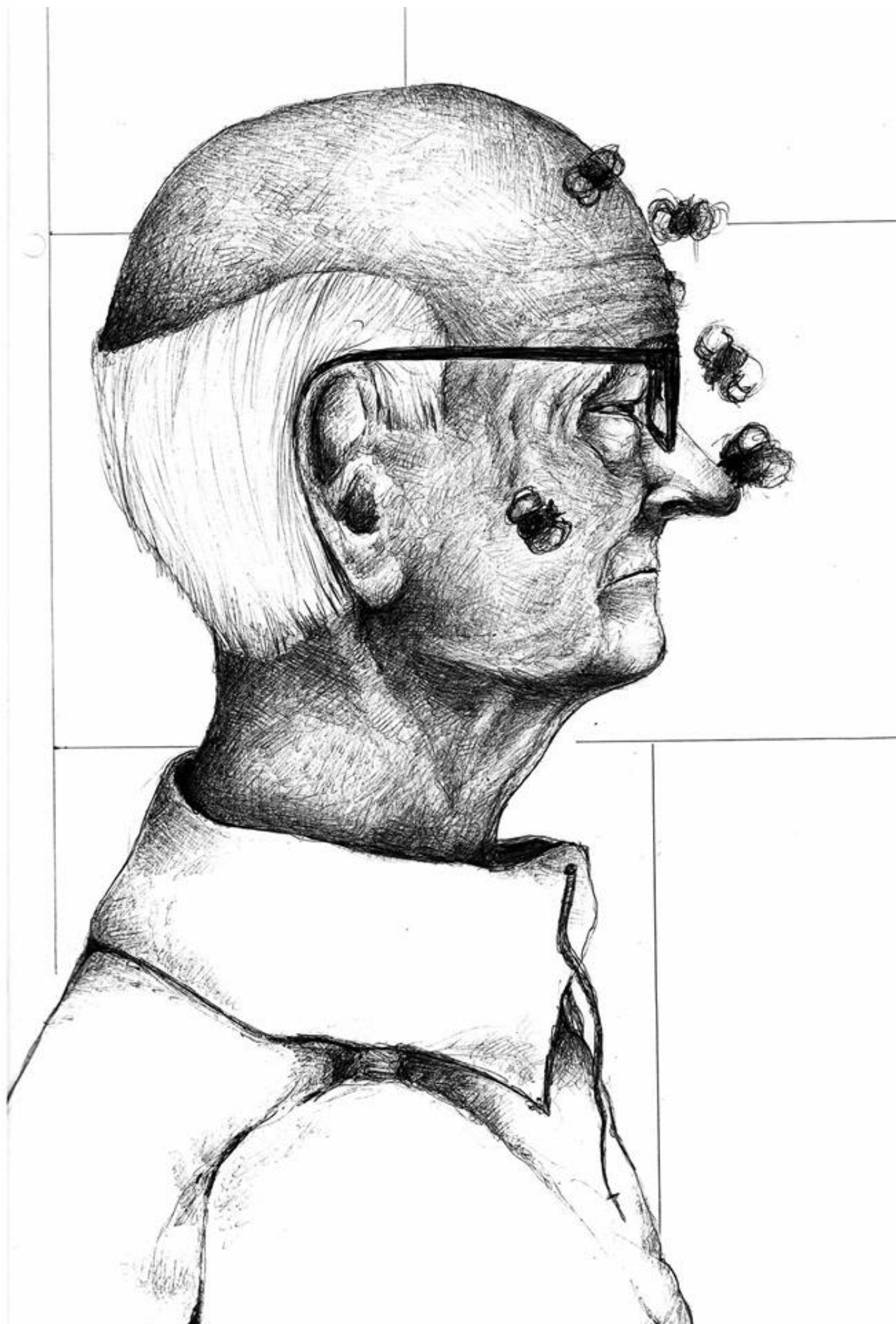
A l'interior: llum de fluorescent ferit,
parets blanques,
terra polit i
portes
i més portes
amb teclats
amb contrasenyes
i embrions en tubs d'assaig
i cadenes d'ADN desconegut.

L'home assenyala un armari, uns papers i diu:
“els informes són allà, ja em diràs
si et sembla tot bé” i ella/ell es queda
sola
a l'habitació
i obre una carpeta
i el que hi llegeix
està escrit amb números que no entén
però allò que veu
el canvia per sempre.

IV.

Un dia, de sobte, els llibres expliquen una història nova.

Que no és nova, perquè és vella
com el món.

La cultura jueva
s'havia ensorrat,
els palestins
eren els amos de tot gràcies a una
Jihad cultural,
tecnològica i espiritual.

I aleshores arriba la Nova Aliança,
i el poble jueu s'alça i es fa amb el domini
de l'economia mundial.

Europa, en flames, torna a l'edat mitjana.

Els Estats Units, arrasats fins els fonaments
per dirigents idiotes.

Àsia és una metròpoli construïda sobre cadàvers.

El món és un formiguer d'indigents que es barallen
per engrunes d'ànima.

Però la natura és sàvia.

Sap reiniciar-se ella soleta
amb un tsunami de dimensions bíbliques.

L'Onada s'ho endú tot per davant.
Trigarà anys a fer la volta al món, però
la seva agenda és inexorable.

V.

En Carlitus
era un nano divertit
el brètol suprem:
tothom li reia les gràcies.

Un dia va cagar-se a la piscina
de l'hotel més car de Mykonos.

Va deixar el regalet
allà
surant.

I nosaltres vam riure.

I encara riem.

Es va llicenciar
i es va fer professor
i enredava
als alumnes.

A la classe de ciències naturals
escrivia a la pissarra
bromes subtils:
“l'elefant es un excel·lent caçador:

el seu menjar preferit és l'hipopòtam”.

En Carlitus es va morir
amb la tuberculosi del 2020
però el van arreglar.

Li van dir que
l'operació havia estat un
èxit,
que ara era un 87'5% humà.
I s'ho va creure.

Ella/ell es troba en Carlitus
uns anys després,
a l'estació de servei
a l'autopista.

“Com va, Carlitus? Com et trobes?”
i ell respon amb veu rogallosa
de càncer i wolframí.

És la mateixa persona,
però ja no té ganes de
fer-ne alguna de grossa;
aquelles atzagaiades
que ens feien esclafir a riure.

“Com estàs?” repeteix i
en Carlitus li demana
una cigarreta.

Té el paladar negre.

“No tinc tabac, ho sento” i en
Carlitus li diu que no passa res i
s'asseu al terra de linòleum
amb la mirada fixa. I se sent
l'eco de la seva respiració
però el seu pit ja no es mou.

VI.

Passen els mesos
i un dia ell/ella
arriba al final del mapa.

Però com tothom sap,
els marges d'un paper no han de significar
forçosament
la fi del trajecte.

Ans el contrari:

arriba un moment on el límit
esdevé llindar.

Els bojos revolucionaris
el confonen amb
Newton i amb
Euclides Megaren,
però ell no és físic ni matemàtic
ni metge/violinista.

“Ajudi'ns, mestre”
bramen els revolucionaris
“ajudi'ns a trobar el camí”.

I ella/ell s'enfila a una roca
i els diu que els ajudarà
però que ella no és l'home que cerquen.

“Guia'ns i et seguirem” crida la massa
i ella ho deixa tot i
camina
camina
sense mirar enrere.

Per primera vegada
en la seva
vida
se sent acompanyada.

Un dia arriben allà
on fa milers d'anys
Moisès va
separar
les aigües.

La visió del Tsunami supera tot el que han imaginat:
una onada de sis quilòmetres d'alçada arrossega
runa,
residus clínics,
taules i cadires,
gossos morts,
pianos de cua,
cadàvers,
troncs,
palmeres senceres,
cases,
blocs de pisos,

l'edifici de les Nacions Unides;
un mort dins una banyera els saluda
amb la mirada perduda
i és engolit pel Maelstrom.
    L'onada arrossega tota la civilització.
    Arrenca la crosta del planeta.
    I no hi ha escapatòria, perquè han fet els càlculs
malament.
    Pensaven que dalt d'aquella muntanya
de tres mil metres
en farien prou.
    Però no són físics ni matemàtics.
    Només són una corrua de desgraciats.
    El tsunami s'acosta i la seva ombra
sinistra
els aclapara.
    S'agafen de la mà i es miren.

Per sobre de les seves misèries
s'alça una esfera ressonant
que aixopluga les més altes expectatives,
un punt extraordinari
en el que hi conflueixen
present,
passat
i futur
sense més mèrit que
el de mantenir-se per sobre de la matèria.
    Algú, quelcom,
—el seu Déu, algun Déu—
els ho estava mostrant per a major glòria
de la futura humanitat.
    Si és que alguna vegada arribarà a existir tal cosa.

TERRES MORTES⁴

Marc Juera

Il·lustració: Anna Sanjuan

La Bruna es va despertar sobresaltada. Havia estat somiant amb la seva mare. Últimament, li passava molt sovint.

—Merda! Et trobo a faltar —va xiuxiuejar fregant-se els ulls lleganyosos i un xic humits, notant com aquell buit dins seu continuava fent-li mal tot i els anys passats des de la mort de la mare. La noia va deixar anar un badall i es va fregar els músculs dels braços encarcerats.

—Llum! —va ordenar. I una placa luminescent de color blavós es va encendre damunt seu. Es trobava en un petit habitacle de porcellana, amb el terra encoixinat, tot just un xic més gran que el seu propi cos. El sostre estava ple de cablejat i maquinària i omplia cada centímetre d'espai possible.

—Digue'm l'hora, Gamera.

—Són les sis hores cinc minuts, cap —va deixar anar una impersonal veu metàl·lica a través d'un altaveu que hi havia a la paret, just damunt seu.

—No fumis! —va remugar la noia—. M'he quedat adormida. Per què no m'has despertat?

—Les seves constants vitals son irregulars. Necessita descansar —va respondre la veu.

—Ja descansaré quan estiguem al vuitanta per cent.

—Això ho veig bastant improbable.

—Ja! Sempre tan positiu —li va recriminar ella—. A quant estem ara?

—A un vint per cent de capacitat, cap.

La Bruna va esbufegar enutjada i es va moure pel petit espai, arrossegant-se per sortir-ne. El tub comunicava amb un habitacle no gaire més gran i encara més atapeït de maquinària. La noia es va asseure, l'espai tenia el sostre tant baix que no li permetia posar-se dempeus. Va obrir un compartiment, en va extreure una barreta allargada d'uns deu centímetres embolicada en paper esterilitzat i després de llevar-ne l'embolcall, hi va fer una mossegada.

—Ecs, xampinyons! —va remugar mentre mastegava amb fàstic la dura barreta—. És que només en queden de xampinyons? —va preguntar, tot i que ja sabia la resposta.

—S'han esgotat ja tots els altres tipus de barretes de racionament, cap. Només en queden de les que no li agraden. Si les hagués repartit millor...

—Mira que bé —el va interrompre ella engolint l'últim tros de barreta.

La Bruna va extreure de la paret un tub metàl·lic i el va connectar a una ranura del seu exovestit just a sobre el melic. Al moment, es va sentir una fressa de succió quan la maquinària va extreure del vestit tots els seus fluids corporals per processar-

---

⁴ Aquest relat va guanyar la primera edició del Premi de Narrativa Curta de Gènere Fantàstic Ciutat de Figueres, concedit per l'Associació de veïns Rally Sud i l'Ajuntament de Figueres, l'any 2017.

los. L'exovestit estava fet d'una tela impermeable que la tapava des del coll fins a la punta dels peus i que servia tant per protegir-la de la radiació de l'exterior com per ajudar-la a minimitzar la pèrdua de líquids i, a més, l'ajudava a mantenir una temperatura corporal constant.

Un cop extrets tots els residus, la maquinària es va activar un altre cop i la noia va notar com una sensació de frescor s'estenia per cada centímetre del seu cos mentre un circuit d'aigua reciclada recorria l'interior del vestit. Per acabar el procés de rentat, la Bruna va extreure d'un altre compartiment una tovallola humida que es va passar per la cara y pels cabells, que duia ben curts. En acabar, va desar la tovallola un altre cop al compartiment i va desconnectar el tub de l'exovestit. Era conscient que, a un vint per cent de capacitat, gastar energia, per poca que fos, en la neteja corporal, era un luxe que segurament no es podia permetre, però hi havia coses que eren realment imprescindibles per a ella. I sentir-se neta n'era una de les principals. A més, després de la dutxa diària, sempre se sentia molt més desperta i activa.

—Som-hi. Anem per feina! —es va dir a si mateixa mentre desbloquejava una comporta damunt seu que deixava a la vista un tub que pujava cap a un pis superior.

La Bruna es va esmunyir pel tub, que era tan estret que a dures penes podia passar-hi i va arribar a un altre habitacle un xic més gran que el de baix. El nou espai tenia una forma circular. Del sostre, baixava un braç metàl·lic que arribava fins a mig metre de terra i que tenia tot un seguit de ranures al llarg de la seva superfície. En penjava un casc. La noia es va apropar a l'estructura, va posar-se el casc, que va quedar perfectament encaixat amb el coll del seu exovestit, i es va col·locar d'esquena al braç metàl·lic.

—Connecta'm, Gamera! —va dir. I l'apèndix de metall va apropar-se a ella i es va connectar amb les ranures que recorrien el seu vestit, allà on hi tenia la columna vertebral.

Durant un moment no va passar res però, de sobte, el braç es va alçar enlaire i la Bruna va quedar sospesa a uns pams de terra, subjectada per l'esquena a l'estructura.

—Engent motors —va dir la veu metàl·lica a través dels altaveus, i un brunzit es va estendre per tota l'estança. Les pantalles es van encendre, els taulells es van il·luminar i els ventiladors van començar a girar, quan l'enorme robot es va posar en funcionament. Al moment, la Bruna va veure com, al voltant seu, hi apareixia una projecció de les ruïnes de l'exterior que envoltaven en Gamera. En realitat, les imatges provenien de la pantalla del seu casc, però la seva percepció feia que fos com si en realitat es trobés físicament en aquell moment enmig de l'inhòspit entorn de fora.

A l'exterior, el robot, que fins aleshores es trobava ajupit, es va alçar. Aquella posició reclinada, afegida al fet que tota la seva superfície estava bruta i plena de brossa, l'havia ajudat a passar desapercebut enmig de les ruïnes que l'envoltaven, però en aixecar-se es va manifestar en tota la seva grandària. En Gamera era el que antigament, durant la guerra, s'anomenava un cuirassat de suport. Un enorme robot de cinc metres d'alçada per tres d'amplada i tres de fons, de gairebé set tones de pes

i que duia agregat, a l'esquena, un ampli dipòsit de càrrega. Durant la guerra, als robots com en Gamera els anomenaven “tortugues de ferro”, per la semblança que tenien amb aquells animals, ara extints, i per la lentitud amb què es desplaçaven, en contraposició amb les altres unitats de lluita, molt més ràpides en la batalla, però al mateix temps extremadament fràgils. La mare de la Bruna, la Rita, era qui pilotava en Gamera durant la guerra, i s'havia fet un nom a base de no deixar mai ningú enrere. D'aquí li venia el títol de l'Àngel Ros, que encara a hores d'ara, després de tants anys, els bunquerians recordaven amb respecte i admiració.

La Rita era l'encarregada de subministrar munició, peces de recanvi i atenció mecànica a les altres unitats del seu esquadró; i sempre era l'última en abandonar el camp de batalla perquè feia de paravent als seus companys més fràgils. En Gamera tenia tot l'exterior ple de bonys i cicatrius que així ho certificaven. Però aquells eren altres temps. Durant la guerra amb els filoxis, els robots de combat com en Gamera eren l'última línia de defensa contra les forces invasores i els seus pilots eren tractats com a autèntics herois. Vint anys després, les coses havien canviat moltíssim. Fins i tot hi havia gent, els membres de l'Església de l'Apocalipsi, per exemple, que culpaven les forces de defensa de l'estat en què havia quedat el planeta després de la guerra, com si hagués estat millor per a tots que la humanitat s'hagués rendit d'entrada a les forces extraterrestres dels filoxis. «Colla de gorcs!», pensava la Bruna, si no hagués estat per gent com la mare i els seus companys ara no quedarien humans a la Terra.

—Desplega els panells solars —va ordenar la Bruna.

Llavors, totes les plaques de l'exterior del compartiment de càrrega que en Gamera duia a l'esquena van girar i van formar un enorme panell solar.

—Amb això guanyarem un xic de temps —va murmurar la noia.

—Com a màxim, potser un cinc per cent més, cap. Hi ha molta pols en suspensió avui. No ens arriba gaire llum —va dir la veu metàl·lica del robot per l'altaveu.

—Millor això que res —va respondre ella caminant per l'aire dins de l'habítacle.

A l'exterior, en Gamera va imitar els seus moviments i es va posar a marxar, movent-se per entre les ruïnes que l'envoltaven

—Activa el pardal, a veure si tenim sort.

—Això ens costarà un altre tres per cent extra —es va queixar el robot.

—Qui no s'arrisca no pisca —Aquella era una de les frases que la mare sempre deia—. Arribats en aquest punt estem fumuts igualment.

—Entesos cap —va respondre la veu. I es va sentir una estrebada quan un petit dron de reconeixement es va desprendre d'en Gamera.

Al moment es va encendre una pantalla en un lateral de la sala. Mostrava les imatges que captava el dron des de dalt. La Bruna va deixar anar un gemec, la cosa no pintava gens bé. Es trobaven enmig de una antiga megalòpoli en ruïnes. En els seus temps, aquella devia haver estat una de les ciutats més grans del continent, però en l'actualitat no era més que un enorme cementiri de pedra, igual que totes les altres

urbs del planeta. Com més gran havia estat la ciutat, més s'hi havien acarnissat els filoxis.

Ningú sabia ben bé d'on havien vingut. Segons els gorcs de l'Església de l'Apocalipsi eren enviats de Déu per purgar la Terra, però la teoria més acceptada era que es tractava de carronyaires. Havien arribat a l'òrbita terrestre en les seves naus en un èxode massiu des de ves a saber on, després d'haver exhaurit els recursos del seu propi món i disposats a fer seva la Terra. I només una cosa s'interposava en els seus plans de colonització: els humans. Per tant, havien començat una terraformació a la inversa, en un intent de portar les condicions ambientals del seu món natal al nou i, així, de passada, erradicar la vida humana del planeta. Això havia iniciat un procés d'extinció massiva de la humanitat, però els supervivents s'havien aplegat en una espècie de resistència i havien contraatacat. La guerra havia durat deu anys. Deu anys durant els quals les bombes nuclears humanes i les dels filoxis havien devastat la Terra, sumint-la en un hivern nuclear etern. L'atmosfera malsana, mig filoxi i mig terràquia resultant, afegida a la radiació de les bombes, havia matat gairebé tota la fauna i la flora del planeta. Els pocs humans supervivents malvivien tancats en búnquers sota terra, sense possibilitats de sortir a l'exterior, almenys, durant un munt de generacions, a excepció dels pilots com la Bruna, que es dedicaven a explorar les ruïnes a la caça de recursos i provisions. I aquí es trobava ara ella, als límits del territori explorat, en busca de recursos que li permetessin seguir avançant un xic més. «Endavant, nena, sempre endavant. Només els covards miren enrere», li va xiuxiuejar a l'orella la veu de la mare recitant un dels seus mantres més coneguts.

—Quina bajanada —va remugar la Bruna mirant la pantalla del comptador on es reflectia la bateria restant, que tal i com havia alertat el robot, ara havia baixat fins al disset per cent. La mare mai havia hagut de patir les coses que li passaven a ella. A la Rita, no l'haguessin deixat mai a l'estacada. Massa gent li devia la vida i tenia una pila de favors per cobrar a cada refugi on anava. Per desgracia, tots aquells deutes i amistats s'havien esvaït tot just després de la seva mort. I aquí es trobava ara ella, la seva filla, a qui ningú estimava, en mig de territori desconegut, a punt de quedar-se sense energia i morir miserablement.

—Potser aquell bordell no era tan mala idea després de tot —va deixar anar la noia. Però de seguida es va posar a riure. Abans morta que veure's rebaixada així. Potser no era com la seva mare, almenys físicament, però tenia el mateix caràcter que ella i ni de broma embrutaria el seu nom rebaixant-se a obrir-se de cames per un plat de vianda.

La Bruna era prima i petitona, tenia setze anys però no s'alçava més enllà de un metre cinquanta-cinc. En canvi, la Rita era molt més alta i voluptuosa. I aquí no s'acabaven les diferències entre mare i filla. L'antiga militar tenia la pell blanca i una fantàstica cabellera rossa, d'on provenia part del seu sobrenom, mentre que la Bruna tenia la pell morena i els cabells negres com la nit; segurament herència del seu pare, un pilot de robots com la Rita, amb qui la mare s'havia creuat després de la guerra i amb qui havia compartit una nit de passió després d'una baralla amb una patrulla filoxi. La mare mai no en parlava. Només explicava que, físicament, era molt semblant a la Bruna, que pilotava un robot d'assalt mig atrotinat i que, segurament,

a aquelles alçades ja devia ser mort. A diferència d'en Gamera, que tenia uns escuts antiradiació i un blindatge excepcionals, les unitats d'atac no solien durar gaire temps allà fora. No estaven pensades per a durar gaire i eren presa fàcil de les patrulles filoxi, que encara a hores d'ara, malvivien enmig de les deixalles de l'antiga Terra.

Feia setmanes que la Bruna no es creuava amb cap filoxi, però no es feia il·lusions, els molt gorcs eren per allà, encongits als amagatalls mes recòndits, esperant que algun pilot com ella hi passés a prop per tirar-se-li a sobre i robar-li tota la tecnologia. La majoria dels invasors havien mort durant la guerra, però encara en quedaven uns quants, i eren extremadament difícils de matar. Tenien la pell dura com una cuirassa i, físicament, s'assemblaven molt més als escarabats que no pas a les persones. La radiació els afectava, no tant com als humans pels quals era mortal, però prou com perquè cada cop en quedessin menys. Tot i això, corria la brama entre els búnquerians, que molts filoxis es trobaven dins les naus que, a hores d'ara, encara sobrevolaven l'òrbita terrestre. La teoria més estesa entre els supervivents era que les naus s'havien quedat sense energia degut al llarg trajecte fins a la Terra i que, com que no podien marxar, la majoria dels filoxis eren encara dins els enormes vaixells espacials en alguna espècie de capsula de criogenització. Aquella era una de les coses que li prenién el son a la Bruna. Si la primera onada d'invasors ja havia gairebé devastat el planeta, no podia ni imaginar com podria sobreviure la humanitat si encara quedaven més forces invasores a la reserva disposades a baixar algun dia a la Terra. Sortosament, tot això ella no ho veuria perquè el planeta encara trigaria moltes generacions en regenerar la seva atmosfera, si és que arribava a succeir, però llavors ella ja faria un munt d'anys que seria morta.

A més, tenia altres preocupacions molt més peremptòries com, per exemple, el fet que feia tres setmanes que havia sortit del búnquer de la Granoia, i que ja gairebé no li quedaven provisions ni energia. Al dipòsit, només hi tenia un parell de filtres, una antena mig atrotinada i un generador vell que ignorava si es podria reparar. No es feia il·lusions, amb tant poca cosa no li'n donarien ni per a recarregar mitja bateria d'en Gamera. I no parlem ja del manteniment, de què anava ben mancat, el pobre, ni dels queviures, encara que fossin les maleïdes barretes de xampinyons. Si ara tornava enrere, ho perdria tot. No seria pas el primer cop que intentessin arrabassar-li el robot i estava segura que, si tornava amb les mans buides, l'hi prendrien de les mans, i no ho pensava permetre. Havia viscut gairebé tota la vida a dins d'aquell robot, i moriria abans de perdre'l. El problema era que es trobava al llindar de les terres explorades, on el nivell de radiació era tan alt que els altres pilots no s'atrevien a apropar-s'hi. Havia esperat trobar-hi tecnologia filoxi, munició o, fins i tot, amb un xic de sort, algun búnquer militar abandonat, però de moment, les imatges que rebia de l'exterior i del dron només mostraven ruïnes, brossa i esquelets.

—Endavant, nena, sempre endavant —va xiuxiuejar serrant les dents, quan de sobte una llum es va encendre en un dels panells laterals de l'estança.

—Acabem de captar una transmissió, cap —va exclamar la veu d'en Gamera pels altaveus, i una finestra nova es va obrir al visor del casc.

—Però què cony...? —va dir la Bruna, mentre una sèrie de símbols estranys es repetien un cop rere un altre a la pantalla.

—Ei, Bruteta! Quant de temps! —va exclamar en Gonzo per la pantalla del visor, amb aquell somriure sardònic que el caracteritzava.

—No em fumis! —va contestar la Bruna, arrufant les celles—. Ja saps que no m'agrada que em diguis així.

—Va dona, no t'enfadis —va esclatar a riure l'home—. Tu sempre seràs la meva Bruteta. Jo era allà el dia que vas néixer, i no vas sortir pas neta de la teva mare —va afegir l'home mentre el seu somriure s'estenia encara més per la seva cara, fins al punt que semblava que l'havia de dividir en dos—. On t'has fotut tot aquest temps, nena?

—Soc bastant lluny, oncle —en realitat no era el seu oncle, però per a la Bruna en Gonzalvo, o Gonzo com li agradava dir-se a si mateix, era el més semblant que tenia a una família—. Et passo les coordenades.

A la pantalla en Gonzo es va girar per mirar un altre monitor i la Bruna va fer una ganyota, l'oncle havia envellit moltíssim des de l'últim cop que l'havia vist en persona. Devia tenir uns cinquanta anys, però ara n'aparentava com a mínim setanta. Les arrugues de la seva cara s'havien multiplicat, cada cop tenia menys cabells i una pústula enorme a la galta. Normalment, els búnquerians com en Gonzo tenien la pell extremadament pàl·lida i plena de taques, i solien patir tot tipus de malalties relacionades amb la pell i els pulmons; a diferència dels filtres contra la radiació d'en Gamera, els dels búnquers no eren tan bons, i tenien una preocupant tendència a espatllar-se tot sovint. Les peces de recanvi no abundaven i la supervivència de les comunitats depenia, en gran mesura, dels materials que els pilots com la Bruna poguessin obtenir de l'exterior. Aquell era el motiu que els robots com en Gamera fossin tan cobejats i els pilots tan envejats.

En Gonzo va deixar anar un xiulet i va tornar a enfocar la vista al monitor.

—No fotis! Què hi fots tant lluny, nena? —va rondinar l'home—. Què t'has tornat boja? Ets al bell mig de les terres mortes!

—Ja ho sé. No cal que m'ho recordis.

—I la radiació? Com estan els escuts d'en Gamera?

—De moment aguanten bé, oncle. Aquest no és el problema.

—Les bateries —va dir ell. No era un pregunta.

—Les bateries —va assentir la noia.

—Merda! Ets massa lluny, massa lluny de tot arreu —va rondinar—. Per què cony t'has endinsat tant a les terres mortes?

—No tenia cap altra sortida. Necessitava trobar alguna cosa bona. No sé si saps què va passar a la Granoia.

—Alguna cosa n'he sentit —va respondre en Gonzo amb un somriure sarcàstic—. Alguna cosa relacionada amb el nas trencat de l'alcalde Patxot i l'amenaça de fer esclatar el nucli del robot, oi?

—Em volien robar en Gamera, oncle. Només pensaven pagar-me una tercera part del que havíem acordat. I no era suficient per aprovisionar-me per tornar a sortir a l'exterior. Era una trampa per prendre-me'l.

—I per això li vas trencar el nas a l'alcalde, Bruteta?

—No, va ser per insinuar que deixés de ser pilot i que em guanyaria molt millor la vida obrint-me de potes al seu bordell. Va ser llavors quan li vaig trencar la cara.

—I vas amenaçar de fer esclatar en Gamera si no et pagaven el que demanaves, oi?

—Era una situació extrema. El problema és que ara la mala bèstia d'en Patxot m'ha negat l'accés al búnquer de la Granoia, i pel que he sentit, s'ha posat en contacte amb totes les comunitats veïnes i les ha amenaçat amb deixar de comerciar-hi si m'obren les seves portes.

—Típic d'ell. En Patxot és un gorc. Mai m'ha caigut bé.

—T'adones ara del meu problema? Necessito alguna cosa bona, però bona de veritat. Sinó, només em quedarà despendre'm d'en Gamera.

—I com ho portes fins ara?

—Fatal, però crec que he trobat una cosa. Te la passo —va dir ella movent els dits davant la pantalla virtual, per enviar-li la senyal estranya a en Gonzo.

Ell es va quedar una estona esperant. Eren molt lluny l'un de l'altre i les transmissions de dades anaven lentes. Però, de sobte, la Bruna va veure com la cara de l'home s'encenia i prenia un aire d'esverament.

—La puta d'oros! —va esclatar en Gonzo—. Hòstia, hòstia, hòstia, no fumis! —repetia sense deixar de mirar el monitor del costat.

—Què és? —va preguntar la noia, esperançada. Si algú podia saber què era aquella senyal era en Gonzo, que durant la guerra havia estat oficial de comunicacions.

—No ho saps? Oh, és clar... és de la guerra... d'abans que tu naixessis. És una senyal de socors d'un creuer de combat filoxi.

—Un creuer de combat?

—Sí. Abans n'hi havia una pila sobrevolant les ciutats nit i dia, però gracies a gent com la teva mare vam foragitar-los del cel. Durant les últimes batalles, quan els vam fotre les nuclears pel cul, els pols electromagnètics els van fregir tots. No en va quedar cap de sencer. Solien esclatar en caure a terra, però pel que sembla, aquest va sobreviure.

—Vols dir que potser hi ha una nau espacial filoxi mig sencera per aquí a prop? —va preguntar ella esperançada. Aquella seria una troballa històrica, perquè tot el que quedava de la tecnologia extraterrestre estava fet miques.

—No t'emocionis, Bruteta. No eren naus espacials. Servien per sobrevolar l'atmosfera i eren molt mes petites, potser de la mida de un autobús. Però sí, pot ser que hi hagi una nau per aquí a prop.

—Segurament tindrà armes, i cèl·lules d'energia —va dir ella—. Podré carregar les bateries d'en Gamera.

—Ho dubto: tot i que en Gamera va ser creat utilitzant la tecnologia que els vam robar als filoxis, les seves bateries les vam fabricar nosaltres, no seran compatibles.

—Merda! —va remugar la Bruna recordant les lliçons de la mare explicant com havia ajudat a crear els enormes robots que havien esdevingut l'última línia de defensa de la humanitat. Els primers models estaven basats en les màquines d'assalt filoxis, que no feien servir pilots. En realitat, els humans van descobrir que els extraterrestres tenien una tecnologia que permetia introduir la consciència d'un ésser viu dins la màquina per controlar-la. De fet, en els primers models de robots van intentar replicar aquell sistema, però no se'n van sortir i van acabar introduint els pilots físicament dins les màquines, a més d'introduir molts de canvis en els sistemes, incloses les bateries nuclears que utilitzava en Gamera.

—Tot i això, si trobes cèl·lules d'energia filoxi i ens les portes, les podrem modificar per instal·lar-les als búnquers.

—Vols dir que si us les porto em deixaran entrar?

—Nena, una sola d'aquestes cèl·lules segurament serviria per abastir d'energia durant anys un dels nostres búnquers. Si ens en portes, fins i tot el gorc d'en Patxot et lleparà el cul.

La Bruna va caminar per l'aire, suspesa pel braç metàl·lic. Les imatges de l'exterior que projectava el casc al seu voltant es van moure al mateix temps que el robot ho feia a l'exterior. En Gamera va pujar pesadament per la paret inclinada d'un edifici que estava derruït i, en arribar al cim, es va aturar. Davant d'ells, s'obria un cràter enorme, just al bell mig de l'edifici.

—Merda! —va remugar la Bruna—. Ho has vist, oncle?

—Sí, nena —va respondre l'home per una pantalla lateral—. Segons els antics plànols que estic consultant, aquí, antigament, hi havia un enorme centre comercial. Amb fins a quatre plantes subterrànies.

—No fotis! I segur que la merda de nau es allà baix, no?

—Em temo que sí, Bruteta.

—En Gamera no podrà baixar —va dir ella acostant-se al límit del precipici que s'obria al seu davant. El fons era fosc, ple de runa i semblava inundat d'aigua estancada. I, a sobre, no es veia per enlloc la maleïda nau. Només una cosa era clara: en Gamera no sobreviuria a una caiguda així i no es veia cap camí per baixar fins allà a baix, si més no per a un robot tan voluminós com ell.

La Bruna va tocar una de les pantalles virtuals que tenia davant seu i se'n va obrir una de nova amb les imatges que transmetia el dron.

—Gamera, envia el pardal allà baix. Vull saber exactament què hi ha al fons.

—Fet, cap —va respondre el robot. I, al moment, es va veure per la pantalla com el dron començava a baixar.

—Hauries de tornar, nena —va dir l'oncle, deixant anar un sospir—. Estic segur que si presentes les dades que tens al consell d'alcaldes, es posaran d'acord i et muntaran una expedició amb tota l'ajuda que et calgui per...

—A aquella colla de gorcs? —el va interrompre ella, enutjada—. Saps perfectament el que passarà si els dono el que he descobert. M'ho prendran de les mans i els ho passaran als pilots que tenen en nòmina. No. Aquesta troballa es meva.

En Gonzo es va quedar callat uns moments, pensatiu. Finalment va deixar anar un sospir i va fer que no amb el cap.

—Bruteta, no podràs baixar-hi. Has de ser raonable. Segur que podràs arribar a un acord amb ells. No tots són tan malparits com en Patxot.

De sobte es va sentir una petita explosió i la pantalla amb les imatges del dron es va apagar.

—Merda! Què ha passat, Gamera?

—Han abatut el pardal, cap. Detecto moviment.

—On?

—Múltiples punts.

La Bruna es va girar cap a les ruïnes de la seva esquena i a les imatges del casc hi van aparèixer una dotzena de punts vermells.

—Maleïts!

—Què passa, nena? —va preguntar en Gonzo.

—Tenim companyia, oncle —va respondre ella—. Ara no puc estar per tu.

Amb un gest brusc de la mà va silenciar la pantalla de l'home. Necessitava concentrar-se.

Una ullada al seu voltant li va servir per adonar-se de com de precària era la seva posició, defensivament parlant. Era massa a prop del cràter i al seu voltant no hi havia cobertures on parapetar-se. L'única cosa bona era que pel forat, a la seva esquena, no en podien venir.

Una ràfega de projectils va impactar sobre en Gamera.

—Múltiples impactes! —va exclamar el robot.

—No hi ha problema. Són de calibre baix. S'hauran d'apropar molt més si ens volen fer mal amb això —va respondre ella. I va observar com els puntets vermells es movien al seu voltant en una clara estratègia d'atac envoltant—. Retreu els panells solars —va ordenar.

Amb allò perdrien la poca energia extra que haguessin pogut obtenir del sol, però no podia arriscar-se que els filoxis els fessin malbé. No tenia pressupost per reparar-los, al menys de moment.

No era el primer cop que queia en una emboscada filoxi i normalment feien servir sempre la mateixa estratègia: envoltar la presa des de diverses direccions per desorientar el pilot, mentre uns quants flanquejaven l'enemic per apropar-s'hi i rematar-lo amb armament pesat. La Bruna va teclejar instruccions al panell que tenia al davant i es van obrir múltiples pantalles al seu voltant, on es veien diferents imatges de l'exterior, provinents de les càmeres d'en Gamera. La noia va posar els dits sobre les pantalles virtuals i les va enfocar cap on marcaven els punts vermells que es trobaven els assaltants filoxis.

Un a un, va anar localitzant i fixant els enemics. Eren dotze filoxis, vestits amb les seves armadures corporals típiques de color negre. Es movien ajupits i algun

d'ells, fins i tot, corria a quatre potes. Realment semblaven escarabats. Estaven bruts i les seves armadures havien viscut dies millors, per no parlar del seu armament, que semblava molt antic.

—Maleïts carronyaires —va remugar la Bruna, veient com s'anaven refugiant entre les runes mentre avançaven cap a ella. De tant en tant, algun d'ells s'atrevia a treure el cap per disparar.

Dos projectils més van impactar sobre en Gamera.

Una nova finestra es va obrir en un costat, mostrant una representació a escala del robot, marcant les zones d'impacte. Estaven focalitzant els disparats contra el pit, segurament intentant travessar la cuirassa per matar al pilot. La Bruna va esclafir a riure: que continuessin intentant-ho...! Aquella era la part més protegida d'en Gamera, exceptuant-ne l'esquena, on duia el dipòsit.

La noia va seguir els seus moviments per les càmeres. No li va costar gaire esbrinar quins eren els esquers i quins els que portaven l'armament pesat. Tres d'ells, els que s'apropaven furtivament per la seva dreta, s'arrossegaven per terra amb un canó de mà enorme, emparats en el foc de cobertura dels seus companys, que no deixaven de disparar contra el robot.

—Cap! —va alertar en Gamera.

—Ja ho veig.

Una arma d'aquelles dimensions devia disparar projectils de gran calibre. Segurament el blindatge del robot podria aguantar un parell d'impactes, però si tenien sort i aconseguien encertar diverses vegades sobre el mateix punt podrien fer-li molt, però molt, de mal.

La Bruna no va poder evitar que un somriure cruel aparegués al seu rostre quan va activar els canons que en Gamera portava incorporats als braços. Els filoxis es movien ràpidament, mentre s'apropaven a ella, però allò no representava un problema.

—Has analitzat la seva pauta de moviments?

—Afirmatiu —va respondre el robot.

—Doncs som-hi —va exclamar la noia. I va començar a obrir foc contra els extraterrestres.

Un filoxi va esclatar a l'aire mentre saltava per sobre d'un muret quan un projectil va impactar-hi i el va fer miques. Només en va quedar una taca verda a terra.

A un altre, li va volar el cap quan s'aixecava per mirar per una finestra.

Dos més es van amagar a corre-cuita darrera d'una casa en ruïnes, fugint dels trets de la Bruna. Per a desgracia seva, els projectils van travessar les parets de l'antic habitatge com si fossin de paper. L'impacte va ser tan fort que els extraterrestres es van convertir en polpa verda adossada a les pedres.

La Bruna reia descontrolada, mentre els assaltants queien sota el foc d'en Gamera un rere l'altre.

—Cap, ens estem quedant sense projectils! —va alertar el robot.

—Merda! —va dir ella fent un cop d'ull a la tauleta de l'inventari. El canó dret estava sota mínims. Quasi no hi quedaven projectils. I l'esquerre no estava pas gaire millor—. Activa la metralladora! —va ordenar—. Ja són prou a prop.

A l'espatlla dreta del robot hi va aparèixer una metralladora de múltiples canons i va començar a disparar. Dos filoxis més, que s'amagaven al darrera d'un cotxe antic, van volar pels aires, quan les bales van perforar la xapa del vehicle i, al mateix temps, les seves cuirasses.

De reüll, la noia anava mirant cap a la pantalla que enfocava cap als filoxis del canó, que cada cop eren més a prop, tot i que massa lluny encara per abatre'ls. De sobte, van desaparèixer de la imatge.

—Hòstia! —va exclamar, nerviosa. Estava desplaçant la càmera per trobar-los de nou quan per la seva esquerra va veure córrer cap a ella a un dels filoxis amb un objecte a la mà.

—Possible explosiu! —va alertar en Gamera.

La Bruna es va girar cap allà i va disparar. Però el maleït corria en ziga-zaga i les bales sempre arribaven una mil·lèsima de segon tard.

—Maleït gorc! —va xisclar ella, impotent. I en aquell moment un impacte fortíssim va fer trontollar en Gamera i un parell dels seus monitors es van apagar.

—Impacte directe!

—No me fotis! —va remugar la noia—. Era una distracció —va afegir, veient com el corredor tirava l'objecte que portava a terra i fugia per amagar-se.

—Danys? —va reclamar, furiosa, mirant com boja les pantalles que li quedaven. S'havia deixat distreure i els filoxis furtius els havien disparat amb el canó. I ara, a sobre, no sabia on eren.

—Han obert una fissura al blindatge del pit i tenim una petita fuga d'atmosfera. Hem perdut els sensors de la zona quatre i un servomotor del braç dret està danyat, però encara operatiu. No aguantarem un altre impacte directe com aquest.

La noia va fer un cop d'ull al seu voltant i va veure que, a prop seu, hi havia una llosa enorme de formigó. S'hi va apropar, va fer ajupir en Gamera i va clavar els dits metàl·lics sota el bloc. Fent servir la força descomunal del robot, va aixecar la llosa per un extrem fins que la va deixar gairebé en posició vertical, encarada cap a on creia que hi havia els furtius. Després va empènyer l'espatlla del robot contra la pedra per mantenir-la dreta i va preparar el canó. Per l'altre costat, no deixaven d'arribar projectils de baix calibre, però ella els va ignorar. No es deixaria pas enganyar un altre cop.

De sobte, va veure una fogonada des de la finestra del segon pis d'un edifici proper i un projectil va impactar contra la llosa i la va partir per la meitat. Un munt de runa i pols va caure sobre el robot i el va desequilibrar.

La Bruna va mantenir la calma, va alçar el canó cap on havia vist la fogonada i va disparar una ràfega de projectils.

Quan la pols es va assentar i les càmeres van tornar a enfocar, la segona planta de l'edifici havia desaparegut completament, juntament amb tot el que podia quedar dels filoxis.

—A la merda, colla de gorcs! —va xisclar la noia.

Per les pantalles va veure com els assaltants supervivents arrencaven a córrer, retirant-se del camp de batalla.

La Bruna va esclatar a riure. Però, de seguida, la riallada va esdevenir un plor descontrolat, quan la tensió del moment va poder amb ella i les llàgrimes van envair els seus ulls.

—Va per tu, mare —va aconseguir pronunciar enmig dels sanglots.

—Com estàs, nena? —va preguntar en Gonzo.

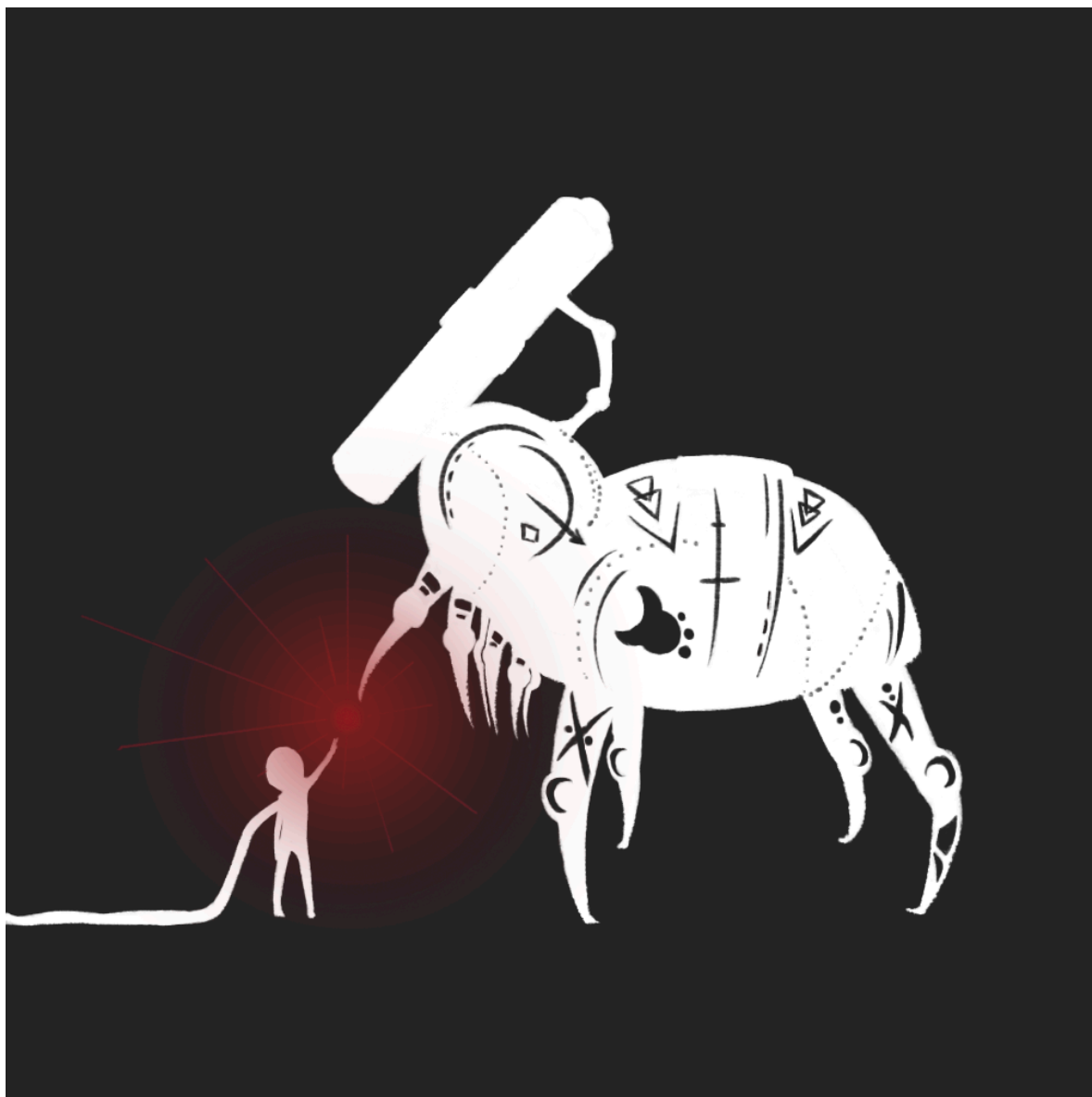
—Encara aguantem, oncle —va dir ella fregant-se els ulls—. Tenim una petita fuga però en Gamera ja ha posat el microbots de manteniment a reparar-la.

—I la radiació?

—Mentre porti el casc i l'exovestit no hi haurà problema. Almenys de moment —va explicar.

—Has de tornar —va dir l'home, solemne—. No hi ha cap més opció.

—Ni parlar-ne! —La Bruna va desconnectar la subjecció que la mantenia enllaçada amb el robot per l'esquena i va saltar a terra—. Ja he arribat fins aquí. Ara no penso anar-me'n amb les mans buides!

—Merda, nena! Sigues raonable. No et queda energia, has gastat gairebé tota la munició, i a més, en Gamera no pot baixar fins allà a baix.

—Ja ho sé —va respondre ella, obrint un compartiment i traient-ne un petit fusell—. Per això baixaré jo.

—Que t'has tornat boja?! —va exclamar en Gonzo—. No pots sortir allà a fora!

La Bruna va caminar fins a una comporta de l'habitable i en va accionar els comandaments.

—No saps què hi ha allà a baix! —va continuar l'home.

—Gamera, hi ha cap senyal de vida al fons del cràter?

—Els sensors no detecten vida allà a baix, cap —va respondre el robot—. I a les immediacions tampoc.

La comporta es va començar a obrir i un munt de pols va entrar dins del compartiment.

—Ho veus, oncle? Haig d'aprofitar ara que s'acaben de retirar. Si espero que es rearmin i tornin, ja serà massa tard.

—Bruna, si us plau, fes-me cas —va implorar l'oncle.

La noia va notar com se li encongia el cor, aquell home l'estimava de debò.

—Si no aconseguixo alguna cosa bona, em prendran en Gamera, oncle. Prefereixo morir abans que això passi —li va dir ella molt seriosa—. Desitja'm sort —va afegir dedicant-li un últim somriure. I va tallar la comunicació abans de sortir.

L'exterior era tal i com li havien mostrat les càmeres, inhòspit, desolat i mort. La Bruna va saltar a terra i va estirar les cames. Feia setmanes que no sortia d'en Gamera i els músculs se li ressentien, però era agradable poder caminar alçada. Gracies als implants que duia inserits a la carn, que proporcionaven petites descarregues als músculs, aquests no se li atrofiaven. Tenia una musculatura més pròpia d'un atleta, que no pas d'una persona tancada gairebé durant tota la vida dins d'un espai reduït.

La noia va fer un cop d'ull al voltant. De moment, tot semblava tranquil. Va fer una ullada a l'indicador de l'exovestit. Amb aquells nivells de radiació era impossible calcular quant de temps aguantaria la tela abans de començar a deteriorar-se. I si això passava, ja es podia donar per morta, però de moment semblava que aguantava bé. Va apropar-se a la cama del robot, va obrir un compartiment i en va extreure un arnès metàl·lic amb una corda lligada a un torn. Es va passar l'arnès per la cintura i, un cop va haver comprovat que la tanca estigués ben fixada i que la corda llisqués bé, va dirigir-se directament cap a la vora del forat.

—Estàs segur que no hi ha signes vitals allà a baix? —va preguntar posant-se d'esquena al cràter.

—Completament, cap —va respondre en Gamera per l'altaveu del casc.

—I per què recai els filoxis no han baixat fins allà a baix si hi ha una de les seves naus perdudes? —va preguntar en veu alta, tot i que no esperava resposta—. Encarrega't de tot mentre no hi sóc. I si aquells malparits tornen, fes-los míques —va ordenar al robot mentre es creuava la corretja del fusell al pit.

I sense esperar res més va saltar dins el forat.

La Bruna va anar baixant a poc a poc, fent ràpel per la paret del cràter. En Gamera deixava anar la corda lentament i ella es desplaçava cap a baix fent petits salts, en diagonal, per esquivar els sortints afilats i les roques que semblessin a punt de caure. Havia baixat ja uns trenta metres quan va sentir el primer impacte.

—Cap, han tornat! —li va dir en Gamera per ràdio.

—Merda, merda, merda! Necessito que te n'encarreguis! —va demanar al robot—. Activa el protocol tortuga! —va afegir començant a baixar a tota velocitat.

Tot just era a meitat de camí.

—Fet. Protocol activat.

Es va sentir un soroll estrepitos a dalt. En Gamera acabava de desacoblar l'enorme dipòsit que carregava a l'esquena i l'estava fent servir d'escut.

—Tu pots, amic meu! —va recitar la noia com un mantra.

En Gamera va obrir foc amb els canons i la metralladora, i un munt de trets ensordidors van començar a retronar per la paret del cràter. Unes quantes pedres es van desprendre i van caure al fons. Una d'elles va estar a punt d'impactar sobre la noia, que la va poder esquivar per molt poc.

De sobte, es va sentir una explosió diferent i el robot va deixar anar un crit esfereïdor que li va glaçar la sang a la Bruna.

—Impacte! —va cridar.

Un altra explosió.

—Impacte! —va repetir el robot. I una estrebada fortíssima a la corda va fer que la noia perdés l'equilibri.

—No! —va cridar la Bruna—. Retreu la corda! Ara pujo!

En aquell moment, la corda va perdre tensió i es va deixar anar.

—Impacte, impacte! —repetia el robot sense parar, amb una veu cada cop més agònica, mentre la Bruna queia d'esquena cap al fons.

«És la fi», va pensar. I en aquell moment va caure, al bell mig de una enorme bassa d'aigua negra.

La Bruna no veia res i, durant uns segons, es va deixar endur pel pànic. Estava segura que no aconseguiria sortir mai d'aquella foscor. Però finalment va poder treure el cap fora de l'aigua i va nedar amb penes i treballs fins que va poder arribar a la riba d'aquell petit estany. Per sort, el vestit flotava, si no s'hauria enfonsat sense remei.

Tot el cos li feia mal, sobretot el costat dret. Estava segura que s'havia trencat un parell de costelles amb la caiguda. I havia perdut el fusell. Amb un últim esforç, va aconseguir sortir de l'aigua i es va estirar per recuperar l'alè. Les explosions eren cada cop més espaiades i la veu del robot ja gairebé no se sentia. A aquelles alçades ja es devia haver quedat sense munició.

Era la fi.

—Ho sento, ho sento, ho sento —va repetir mentre els ulls se li negaven de llàgrimes.

I llavors va notar moviment al seu costat.

La Bruna va alçar la mirada cap amunt.

Damunt seu s'hi alçava un robot enorme, molt més gran que en Gamera. Si el seu robot era semblant a una tortuga, aquell, en canvi, s'assemblava més a una aranya. Tenia quatre potes, un tors desmesurat i tres braços, un a cada banda del pit i un altre de més llarg a l'esquena, que acabava en un canó amb el que apuntava directament cap a la noia. El disseny era desconegut per la Bruna, però el color negre de la xapa i les marques filoxis de la seva cuirassa eren inconfusibles.

—Què coi...?

El robot va bramar una sèrie de frases en un idioma incompreensible.

La Bruna el va mirar fixament i després els ulls se li'n van anar cap als costats. Tot el seu voltant era ple de cossos destrossats, cossos de filoxis.

El robot seguia cridant en aquell idioma estrany, però ella el va ignorar i es va posar a riure. Ara ja sabia per què els extraterrestres no baixaven fins allà a baix.

—Acaba ja! —va dir finalment, quan va deixar de riure—. Estic molt cansada.

En aquell moment li va arribar un últim missatge d'en Gamera. La seva veu s'havia anat apagant fins a fer-se gairebé inaudible, però aquelles últimes frases es van sentir perfectament.

—Activant el protocol mare Rita. Cuida't, nena —va dir la veu gravada de la seva mare pels altaveus del casc.

I en Gamera va fer esclatar les seves bateries nuclears.

Quan la pols es va assentar i van deixar de caure roques i runa al fons del cràter, la Bruna es va aixecar. S'havia refugiat a sota de l'enorme robot i allò l'havia protegit de l'esllavissada que els havia caigut a sobre. Va dirigir una última mirada cap a munt, allà on s'havia immolat el seu robot per protegir-la i li va dedicar una silenciosa pregària. L'explosió no havia estat tan forta com ho podria haver estat. En Gamera havia contingut l'esclat per protegir-la. Aquell munt de ferralla era tot el que li quedava de la mare i ara ho havia perdut, però seguia viva, gràcies a ella. Fins i tot després de morta, encara continuava protegint-la.

—I mentre hi ha vida hi ha esperança —va recitar, de memòria, una altra de les frases fetes que ella li repetia constantment quan era petita.

Llavors es va girar cap al robot estrany, que havia quedat paralitzat. La pols electromagnètica resultant de l'explosió havia fos els circuits de la màquina, si més no, temporalment, perquè ja podia sentir com s'estava reparant per dins.

—Som-hi! —va dir la Bruna—. Tenim feina per fer —I es va posar a desmuntar la cuirassa del robot per poder-hi entrar.

QUI ÉS QUI

Anna Sanjuan. Barcelona, 1997. La seva passió per la il·lustració és innata i tot el que sap de dibuix i il·lustració ho ha après de forma autodidacta, a còpia de prova i error. A més de les arts plàstiques, també l'enamoren les tecnologies i les llengües en general. Estudia Traducció i Interpretació d'anglès i japonès a la Universitat Autònoma de Barcelona. Recentment ha il·lustrat el llibre de microrelats fantàstics *Els híbrids minvants* (2016), d'Edgar Cotes.

Antoni Herrero. Huelva, 1976. Actualment viu a Barcelona, però una part del seu cor sempre ha estat a Girona. Militant dispers però perseverant ha fet diverses incursions dins del relat fantàstic, però mai he arribat més enllà de les trinxeres que permeten albirar l'objectiu de la publicació. El conte que figura en aquest número de l'almanac, "Desmantellament", és el primer que publica.

Carlos Acedo. Figueres, 1969. Tècnic de la construcció i llicenciat en ciències informàtiques per IBM. Malgrat això, és programador per a la comunitat de l'Open Source. Aficionat al manga i a la ciència ficció en totes les seves facetes. Culturalment dispers. Els seus últims projectes són *Tendenciaweb* i *FicticiGirona*. També és col·laborador habitual al web *El Biblionauta*. "Inspiració" és el primer relat que publica.

Damià Bardera. Girona, 1982. És llicenciat en Filosofia. Ha publicat cinc llibres, un de poesia, *El penúltim vòmit* (2008), i cinc reculls de contes: *Alguns contes per llegirlos d'amagat* (2010), *Fauna animal* (2011), *Els homes del sac* (2012), *Els nens del sac* (2013) i *Contes de propina* (2014). En col·laboració amb Eudald Espluga ha escrit l'assaig *Mediterràniament. La catalanitat emocional* (2013).

Daniel Genís. Castelló d'Empúries, 1977. És Doctor en Literatura per la UdG i llicenciat en Filologia Catalana i Castellana. Ha estat investigador-col·laborador de l'ILCC (UdG) i de NARPAN. És autor de diversos articles i xerrades sobre literatura catalana. Des de 2019 és director de la col·lecció "Ciència-Ficció" de Pagès Editors. Actualment és professor de Secundària a l'Institut Ramon Muntaner de Figueres i gestiona el web de literatura fantàstica *ElBiblionauta.com*, del qual n'edita la revista digital.

Irina Casas. Actualment està cursant el segon de Batxillerat. Pel que fa al tema de la il·lustració, és absolutament autodidacta. Li agrada explorar tot els terrenys de dibuix i pintura i està especialment interessada en l'estil manga. Actualment enceta un projecte de publicació dels seus dibuixos a Instagram sota el nom d'usuari @irimi.0 Aquesta que acompanya "Sota les Magnòlies" és la primera il·lustració que publica a un mitjà diferent dels seus canals propis.

Jair Domínguez. Barcelona, 1980. Periodista, guionista i escriptor. Ha escrit per a 52 (Premi Ondas 2005), *Buenafuente*, *Polònia*, *Crackòvia*, *Minoria absoluta* i *La segona hora*, entre d'altres. En el seu vessant literari, destaquen el llibre de contes *Jesucrist era marica* (2009), i les novel·les *Hawaii Meteor* (2012), *Segui vora el foc* i *Perímetre* (2016), que li ha valgut el Premi Ictineu d'aquest any a millor novel·la fantàstica en català.

Josep Masanas. Banyoles, 1977. Professor de cicles d'informàtica i modest amant del gènere fantàstic, especialment si ve enllaunat en format llibre electrònic, pel·lícula distòpica o sèrie de revifalles vuitanteres. Li agrada escriure, però encara no ha decidit si intentarà publicar la seva primera novel·la curta (*Roderes de Cometa*) o l'enterrarà juntament amb els malaurats cartutxos d'ET que Atari va sepultar al desert d'Alamogordo, Nuevo México. El relat que publiquem aquí va guanyar el Concurs de relats inspirats pel Museu Darder de l'any 2016.

Judit Frigola. Figueres. Formada en disseny gràfic a l'escola Eina de disseny i art i, més tard, especialitzada en il·lustració a La Llotja del carrer Avinyó. Entre d'altres coses ha il·lustrat per contes, llibres, revistes, llibres de text... sobretot d'àmbit infantil i juvenil. Actualment visc i treballo des del meu Empordà natal, on es ventilen les idees. Actualment treballa a la Llibreria Bookman de Figueres.

Marc Juera. Sant Feliu de Guíxols, 1974. Es va formar com a guionista cinematogràfic a la Fundació Taller de Guionistes de Barcelona. Va treballar en el guió de la webserie "Crisi BCN K36". La seva primera novel·la, de fantasia èpica, va ser *Trazos de luz* (2016), juntament amb David Sandó, a la qual va seguir *Trazos de sangre* (2017).

Montse Castaño. Girona, 1967. Formada en l'Escola Superior de Relacions Públiques per la UNED ha treballat com a dinamitzadora cultural exercint tasques de comunicació, publicitat i màrqueting. Actualment és responsable del Departament Comercial i de l'Àrea de Comunicació, per a la província de Girona, a l'emissora de ràdio FEM GIRONA LA XARXA. Ha escrit la novel·la *La dolça Caterina* (2015).

Rafa Villalón. Cantillana (Sevilla), 1969. Fa quaranta tres anys que viu a Figueres. Va estudiar música al Conservatori del Liceu de Barcelona i Filologia Hispànica. L'any 2011 va descobrir un llibre que li va canviar la vida: *Aprender a dibujar con el lado derecho del cerebro*, de la Betty Edwards i va començar a dibuixar. El 2015 ha vist la llum el seu primer treball gràfic: *Iac, l'ós bru* (Brau edicions), amb text de Pere Puig.

Salvador Macip. Blanes, 1970. Metge, investigador i escriptor. Les seves obres han rebut diversos guardons: *Mugrons de titani*, coescrita amb Sebastià Roig, el premi Vall d'Albaida el 2005; *El joc de Déu* el Premi Ictineu a la millor novel·la fantàstica escrita en català el 2010; *Ullals*, coescrita de nou amb Roig, el premi Joaquim Ruyra el mateix 2010; *Hipnofòbia* el 1r Premi Carlemany de Foment de la Lectura el 2012... La seva

última novel·la, *Herba negra*, coescrita amb Ricard Ruiz, ha guanyat els premis Ramon Muntaner 2016 i Imperdible a millor llibre fantàstic en català 2017.

TÍTOLS PUBLICATS

Tots els relats tenen edició electrònica. Aquells marcats amb (*) també han estat editats en paper.

1. "C.P.Urgatori:\<_", de David Castejón (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
2. "Molta nit", de Víctor Mora (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
3. "Terres mortes", de Marc Juera (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
4. "Allibereu Kiwi (retrat en sípia)", de Sergi G. Oset (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
5. "Desmantellament", d'Antoni Herrero (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
6. "Diari d'una mestra de poble", de Jordi Dausà (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
7. "El bol de fusta", de M. Mercè Cuartiella (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
8. "El dia de la fi del món", de Salvador Macip (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
9. "El mètode científic", de Josep Masanas (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
10. "El monstre", de David Sando (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
11. "El projecte Algia", de Carles Gironès (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
12. "Els homenets verds", de Jordi Llaboré (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
13. "Fragments", de Txús Matés (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
14. "Guia i tips per a «Cadàvers cantaires»", d'Hugo Camacho (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
15. "He escoltat el corn de Carlemany", d'Enric Bassegoda (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
16. "Holocaust cetaci", de Jordi Casals (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
17. "Inspiració", de Carlos Acedo (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
18. "L'autoretrat", de Damià Bardera (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
19. "L'onada", de Jair Domínguez (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
20. "L'esfera celestial", de Joan Manuel Soldevilla (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
21. "La meua vida d'aigua", de Montserrat Segura (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
22. "La roca de l'escrofall", de David Ruiz (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
23. "Les víbries no parlen", d'Edgar Cotes (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
24. "Pell i ploma", de Sebastià Roig (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
25. "Solstici", de Marta Silvestre (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
26. "Sota les magnòlies", de Montse Castaño (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
27. "Vigilàmbul", de Ruy d'Aleixo (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)